

СТАРТ

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

Брой 27 ● 7 декември 1971 ● 25 см.

Издание на ЦС на БСФС

ЗА ПЪРВИ ПЪТ – БЪЛГАРИН
ЕВРОПЕЙСКИ РЕКОРДЪОР! стр. 7

ДОКАТО СМЕ МЛАДИ...

Виктор Колотов –
стълб на „Динамо“
(Киев). Коментар за
футболното първен-
ство на СССР – на
стр. 10

На дневен ред са сре-
щите реванш от осми-
нафиналите на евро-
пейските клубни бас-
кетболни турнири.

Студентите от цялата страна се гордеят с тях: със студентката от ВМЕИ Не-
дълга Ангелова, която сега се готви за най-голямата си „сесия“ – олимпиадата в Мюн-
хен, с прославения борец адукарския световен шампион Петър Киров и момичето, ат-
брало един толкова мъжки спорт като гребането, Миглена Тошева – студентки от
ВНФ „Г. Димитров“.

„КОСМО НАВТИ“ НА СНЕГА

От ски-скокове – към
ски-полети – такъв е
пътят на една от
най-динамичните
спортни дисциплини...
НА СНИМКАТА: Х.
Рекнагел (ГЛР)

ШКОЛА, КОЯТО ТЪРСИ ПРИЗНАНИЕ

Последен изпит на курсистите от школата по борба - свободен и класически стил. След няколко дни подавателът Ангелов ще обяви резултатите: отличен - 30 души, много добър - 20, добър - 9.

ването на вероимствения принцип е може би първото условие за бъдещото развитие на школата. Досегашната работа дава възможност да се направи и компетентен анализ за качеството на учебния процес, да се търсят положителни промени в учебната програма.

Сега школата има щат от трима души и подготовката на курсистите се осъществява с хонорувани преподаватели от ВИФ „Г. Димитров“. Това е естествено, защото без специалистите от ВИФ е невъзможно да се решават задачите за подготовката на физкултурните кадри в страната. Но създаването на единен републикански център налага и из-

работването на по-добра структура и система за бъдещата работа, така че да се обхване освен дейността на централните курсове в София и методическото ръководство на всички семинари и курсове за подготовка на физкултурни кадри и в окръзите. От това са заинтересувани преди всичко самите ръководни звена, защото необходимостта от стабилизирани на физкултурните кадри е повече от очевидна. Почти във всички доклади на проведените отчети и избори в БСФС има цели раздели за кадрите и в тях не са малко случаите, когато преценките посочват доста недостатъци и тревожни факти. Голямо е тежестното. Дори и председа-

тели на физкултурни организации се задържат само за най-големите успехи. За периода от 1962 до 1971 г. например в най-големите спортни центрове на Силестренски окръг „Зоростол“ са се сменили 7 председатели - трима през 1963 г. и по двама в 1970 и 1971 г. Такаво положение и в дружество „Равна долина“ - Казанлък, а в спортен период окръжният съвет на БСФС в Шумен е имал 4 председатели. Разбира се, често тези промени се извършват и за външни причини, които са резултат на някакви други загуби в отделни спортни прояви, но все пак за един център си остава подготовката на самите физкултурни кадри.

В час по физиология.

ни само знанията, получени преди много години във ВИФ, техникумите и треньорските школи. Необходимо е подготовка на много от хората, които работят за физическото възпитание на младежта и спорта, и точно това прави школата на ЦС на БСФС институт с първостепенно значение.

НОВИТЕ ЗАДАЧИ ИЗМЕНЯТ СТАРИТЕ МАЩАБИ

Първоначалната идея школата да бъде център само за подготовка на организаторските кадри на БСФС е вече остаряла. Все по-очевидни стават фактите, които показват, че и много от треньорските кадри, особено тези, които не са завършили ВИФ „Г. Димитров“, имат нужда от нови знания. Не може с това, което много от нашите специалисти са научили преди 5-6 (а и повече) години в пловдивския физкултурен техникум или в краткосрочните треньорски школи, да отговорят на повика за съвременно ръководство на тренировъчния процес. Опитът от специализираните централни курсове по борба, проведени в школата, показва, че е необходим методичен център, който да решава въпросите за непрекъснато усъвършенстване на всички специалисти по различните видове спорт. А това означава и създаването на система, която да осигури периодично освежаване на организаторските, треньорските и съдийските кадри, от които зависи успехът на всяко начинание в областта на физическото възпитание и спорта. Все по-ясна е и необходимостта тези задачи да се решават всеобхватно и за деятелите и специалистите на БСФС, и за физкултурните кадри на Комсомола и профсъюзите. Преодоля-

НАИ-ОТГОВОРНИТЕ ПАРТИЙНИ ОЦЕНКИ ЗА СЪСТОЯНИЕТО НА ОРГАНИЗАТОРСКАТА РАБОТА В ОБЛАСТТА НА ФИЗИЧЕСКАТА КУЛТУРА И СПОРТА И ДЕЙНОСТТА НА КАДРИТЕ ВЪВ ФИЗИЧЕСКОТО ДВИЖЕНИЕ, КОИТО СЪХА НАПРАВЕНИ ПО ВРЕМЕ НА ОТЧЕТИТЕ И ИЗБОРИТЕ В БСФС, ПОСТАВЯТ С ОСОБЕНА СИЛА ВЪПРОСИТЕ ЗА ПОДГОТОВКАТА И ПРЕПОДАВАТЕЛСКАТА НА ТЕЗИ КАДРИ ЗА СТИЛ, КОИТО ДА БЪДЕ В ТОН С МОШНИА ОБНОВИТЕЛЕН ПРОЦЕС, ХАРАКТЕРЕН ЗА СЪЛЛАТА СТРАНА.

В решаването на тези задачи школата за подготовка на физкултурните кадри трябва да намери своето място и предназначение, да отблъсна онеправдите на идеята, заради която е създадена.

Димитър ДЖАРОВ

Снимки: Емил МАНДЖАРОВ

ПРОБИВЪТ В ГОЛЕМИЯ СПОРТ

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

циалното класиране тя зае 18-о място между 69 държави участнички! В миналите три броя запознахме читателите с големите успехи на нашите футболисти, спечелили бронзов медал, на нашите баскетболисти, класирали се на пето място, и с триумфа на първия наш олимпийски шампион Никола Станчев.

В края на ноември и началото на декември на 1956 г. за първи път олимпиадата се състоя извън Европа и Америка. Тази чест бе предоставена на „зеления“ континент - Австралия. Решението Мелбърн да стане домакин на XVI олимпийски игри бе взето след многократни бурни заседания на МОК. Много страни извиха първоначално нежелание да участвуват в игрите поради голя-

мата отдалеченост на Мелбърн и непривичните дати. Дори след като австралийското правителство категорично отказа да допусне в страната си коне от чужбина, МОК предложи на други градове да поемат домакинството. Но в края на краищата се стигна до компромис. Конните състезания вместо в Мелбърн се състояха предварително през месец юни в Стокхолм.

В Мелбърн въпреки опасенията бяха постигнати много високи резултати. Доказа се, че климатът и сезонът не са пречка при солидна подготовка. Това доказаха и 50-те български спортисти, които спечелиха общо един златен, три сребърни и осем бронзов медала. Наши спортисти и отбори

заеха още шест призови места. Ето медалистите и призьорите:

- златен - Никола Станчев (св. борба)
- сребърен - Осейн Мехмедов (св. борба)
- Димитър Добрев (кл. борба)
- Петко Сураков (кл. борба)
- бронзов - футболният отбор
- пето място - Генко Рашков (езда в Стокхолм)
- Димитър Янчев (кл. борба)
- Иван Веселинов (шансист)
- баскетболният отбор
- шесто място - Минчо Тодоров (земна гимнастика)
- Динко Петров (кл. борба)

В сравнение с предната олимпиада в Хелзинки, на която българските спортисти успяха да спечелят само един бронзов медал (Б. Георгиев) и едно шесто място

(Цв. Станчева), представителите на Мелбърн бе блестящо. Те постигнаха началото на големите олимпийски успехи на нашата страна.

В Мелбърн голям триумф постигнаха съветските спортисти. Във второто си участие на олимпийски игри те се наредиха убедително над американските спортисти. СССР завоюва 22 златни, 29 сребърни и 32 бронзови медала срещу 32 златни, 25 сребърни и 17 бронзови на САЩ. Трети на игрите станаха В. Ерохин победите си на 5000 и 10 000 м. гимнастиците В. Чукарик и Л. Латинина, които окичиха спортите си съответно по три и четири златни медала, боксьорите Е. Гибарян и Шатков, гребците В. Иванов, футболните, петболците и други.

На XVI олимпийски игри бяха подобрени олимпийските резултати в 26 атлетически дисциплини: всичко 33, в 10 по плуване от всичко 18, два по колоездене и във всички категории по бигле и в дисциплините стрелба.

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ през месец декември България направи първия пробив в големия спорт. На XVI олимпийски игри в Мелбърн оградата ни се нареди между двасетте най-силни спортни страни в света. С 35,5 точки в неофи-

Осейн Мехмедов

Димитър Добрев

Петко Сураков

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“
СОФИЯ

Пощенска кутия 797

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор - Неялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митко ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев“

2012

ОТ ТЕЛЕМАРК ДО ШРЪБСКЕ ПЛЕСО

Едва ли е трудно да се „разшифрова“ тайната и притегателната сила на ски-скоковете. Те излиза на мъжество, красота и изящество, които допадат на всеки. И не случайно ски-скоковете при големи състезания, на олимпийски игри и световни шампионати събират толкова вълнение, с колкото не могат да им съперничат игри и най-големите футболни мачове. През 1966 година световният шампионат в Холенмен (Норвегия) събра край шанцата 300-хилядна публика! В Гренобъл, на последните олимпийски игри, рекордното постижение бе пак край шанцата. На последното световно първенство в Шръбске плесо (Чехословакия) се стехоха да наблюдават скоковете повече от 150 000 души.

Как ски-скокът стана толкова популярен?

Норвежците твърдят (и не без основание!), че техната страна е родината на ски-скоковете. В началото бяха народните тържества в областта Телемарк, чийто герой можеше да стане този смел младеж, отскочил най-далеч със скок от висок един-два метра снежен праг. В първите години на XIX век този спорт, или по-точно забава и игра на норвежките селяни, в чийто скиците са неразделна част, става все по-популярна. В 1840 година се организират първите състезания, в които се срещат не само младежи от областта Телемарк. Но като че ли истинска важна дата на ски-скока е 1868 година, когато Брукенберг (Норвегия) на една примитивна шанца от натрупан сняг норвежецът Норхейм Трондхайм постига скок от 19 метра. Резултатът е неброен за времето си и трябва да изчака 11 години, за да бъде надминато това постижение. Ски-скокът намира много приятели не само в Норвегия, но и в другите скандинавски страни. През 1901 година започват да се организират спортните игри на скандинавските страни, наричани Нордиска Спелен, и ски-скокът става и на голяма почта. За първите състезания е конструирана и първата дървена шанца. Постепенно се създават специални ски за скокове, които са по-тънки и по-широки от обикновените и са снабдени с два и повече канала за по-голяма устойчивост.

Ски-скокът намира приятели и в алпийските страни. Уточняват се нови правила. Не успоредно с това вече най-големият скок, а се държи, и то много високо на стила при засилването, изхвърлянето, летежа във въздуха, приземяването. През 1909 година е открита първата голяма шанца в Централна Европа - в Давос (Швейцария). И откриването и е озаменено с рекорд. Норвежецът Смит постига скок от 45 метра, с цели 10 метра повече от най-добрите постижения, регистрирани в скандинавските страни! И друг един рекорд - състезанието събира 10 000 зрители! За това време неброената цифра за спортно състезание...

Ски-скокът е едно от централните състезания на първите зимни олимпийски игри в Шамони през 1924 година. Тук има нещо ново. За първи път борбата се съсредоточава между състезатели, специализирани само на скок. Преди това скокът е елемент от северната комбинация - малектно състезание от дълго бягане и скок). Скандинавците в тези години са над всички. След норвежците, които са най-често първенци, следват по мащабност шведи и финландци. Но идва и изненада! Хегемонията на норвежците е нарушена на първото световно първенство, което се устройва през 1925 година в Яни Лагне (Чехословакия). Побеждава Дик (Чехословакия). Скандинавците, или по-точно норвежците, вземат отново връх и едва през 1933 година те претърпяват неуспех. Швейцарецът Едмунд спечелва скока на световния шампионат в Инсбрук. Предимството на норвежците обаче е възстановено, главно с непобедимия Биргер Руд, който печели една след друга победи на национални и световни първенства. Единствен конкурент на скандинавците е австриецът Брадъл, преминал през 1936 година за първи път метробоата граница. Брадъл успява да завоюва световната титла едва през 1939 година на световното първенство в Закопане, но скандинавците отново са непобедими до 1958 година. Този голям състезател - Рекнасел (ГДР) - успява си-сетне да се олъчи на норвежци и финландци. Той побеждава с голяма преднина на олимпийските игри в Скуо Вали (САЩ) през 1950 година. Две години по-късно прозрението на ски-скоковете се разширява. Включват се два вида - от малка (70-метров) и голяма (90-метров) шанца.

Настъпват тежки години за скандинавците. Техният монопол в ски-скока е в заляз. Шанците с изкуствена материя, които никнат като ръби из Европа, заличават предимството на северните народи да тренират и се състезават по-дълго време на сняг. Норвежци, шведи, финландци търпят поражение след поражение. Един голям състезател с брилянтна техника - Виркола - успява за няколко години да поддържа важно име на Норвегия, но в Гренобъл, на олимпийските игри, идва краят. Тук побеждава Рашка (Чехословакия) и Белоусов (СССР). На последното световно първенство скандинавците прекланят глава не само пред едно ново голямо име - Гари Напалков (СССР), - но и пред японци, които не влазеха в предварителните сметки, чехословаци, поляци, австрийци... И идва въпросът: Ще изтъкне ли Сапоро нови страни и състезатели в ски-скока? Може би да, защото тази дисциплина става от година на година, ден на ден все по-популярна...

ЩЕ ДОСТИГНЕ ЛИ ГАРИ НАПАЛКОВ СЛАВАТА НА БИРГЕР РУД?

В историята на ски-скока има едно име, което стои над всички - норвежецът Биргер Руд. В една поразяваща с дълголетие и успехи спортна кариера той е постигнал всичко: три пъти световен шампион, два пъти олимпийски, световен рекордьор на най-дълъг скок, олимпийски шампион на

Шувратиният световен шампион Гари Напалков (СССР) след втората си победа във Високите Татри през 1970 г.

спускане през 1936 г., спортист с най-голямо олимпийско дълголетие - от 1928 до 1948 г., - и по винаги отличен с медал, победител в повече от 100 големи състезания! И на фона на всички това един безспорен авторитет - олимпийският победител от Осло 1952 г., норвежецът Бергман, прегазва: „В лицето на Гари Напалков (СССР) виждам новия Биргер Руд!“

... Това стана на последното световно първенство в Шръбске плесо. Гари Напалков блесна на международната спортна сцена през 1969 година - едва 20-годишен.

РАНГЛИСТА—71

Въз основа участието в 13 най-големи международни състезания през годината е определена следната ранглиста за най-добрите скиори скачачи през 1971 г. (представителите на СССР не фигурират, тъй като в изчерпването на турнира на „Четирите шанци“ те получиха отравление и не участваха на състезания).

1. И. Морк (Норв.) 49 т.
2. И. Рашка (Чех.) 27 т.
3. Р. Хънал (Чех.) 27 т.
4. З. Кубач (Чех.) 26 т.
5. Ю. Касава (Яп.) 23 т.
6. М. Волф (ГДР) 23 т.
7. Х. Шмидт (Швейц.) 21 т.
8. Х. Шмидт (ГДР) 17 т.
9. Т. Кузбке (Фин.) 14 т.
10. Т. Паулюсак (Пол.) 13 т.

с две големи победи в състезанията на четирите шанци. След тежка травма той не завърши спортния сезон и мнозина смятаха, че ще трябва да се прости със ски-скока. През 1970 година на световния шампионат той не бе смятан между големите фаворити. След първите скокове на малката шанца Гари бе 6-и в класирането, но при решителния втори опит показа, че няма съперник, и завоюва златния медал. Историята се повтори и на скоковете от голямата шанца. Напалков бе 13-и след първия опит, но след като постигна по-късно най-голям метраж и получи най-високата оценка за стил, завоюва втора шампионска титла. Наистина днес да се постигнат победи на световен шампионат и на двете шанци се счита недостижимо. Но Гари Напалков го направи по най-блестящ начин и вярата на стария шампион Бергман не е напразна. Та Гари е само 22-годишен!..

След победите си в Шръбске плесо студентът по педагогика в град Горки Гари

Подътът на Манфред Волф (ГДР) по време на рекордния му скок от 165 м

ЗА 101 ГОДИНИ—146 МЕТРА

1868 г. Норхейм (Норв.)	19 м Брукенберг
1879 г. Хамместейт (Норв.)	23 м Хусеби
1890 г. Би (Норвегия)	30 м Солберг
1900 г. Тангберг (Норв.)	35 м Брукенберг
1909 г. Смит (Норв.)	45 м Давос
1913 г. Омтебег (Норв.)	51 м Адонвуд
1915 г. Алунисен (Норв.)	54 м Викерсунд
1925 г. Хоен (Норв.)	61 м Стамбулт
1926 г. Карсен (Норв.)	65 м Понтерсина
1926 г. Таме (Норв.)	70 м Викерсунд
1927 г. Тронли (Швейц.)	72 м Понтерсина
1928 г. Бадрууд (Швейц.)	75 м Понтерсина
1931 г. З. Рууд (Норв.)	81 м Давос
1932 г. З. Рууд (Норв.)	88 м Виллар
1934 г. З. Рууд (Норв.)	92 м Паница
1935 г. Кайнерсдорфер (Швейц.)	99 м Понт до Лен
1936 г. Брадъл (Австрия)	101 м Паница
1938 г. Брадъл (Австрия)	107 м Паница
1941 г. Геринг (Германия)	118 м Паница
1948 г. Чанен (Швейц.)	120 м Паница
1950 г. Ганчик (Австрия)	122 м Оберсдорф
1950 г. Дешер (Австрия)	125 м Оберсдорф
1950 г. Вайсер (ГФР)	127 м Оберсдорф
1950 г. Нейцел (Швейц.)	135 м Оберсдорф
1951 г. Лауро (Финландия)	139 м Оберсдорф
1961 г. Шлибар (Яросл.)	141 м Оберсдорф
1964 г. Мотейб (Чех.)	142 м Оберсдорф
1964 г. Палманди (Италия)	144 м Оберсдорф
1965 г. Дешер (ГДР)	145 м Митердорф
1966 г. Виркола (Норв.)	146 м Викерсунд
1966 г. Грини (Норв.)	147 м Оберсдорф
1966 г. Шейер (Швейц.)	148 м Оберсдорф
1968 г. Бахлер (Австрия)	154 м Викерсунд
1968 г. Виркола (Норв.)	156 м Паница
1969 г. Рашка (Чех.)	164 м Паница
1969 г. Волф (ГДР)	165 м Паница

ОТ СКИ-СКОКОВЕ - КЪМ СКИ ПОЛЕТИ - ТАКЪВ Е ПЪТЯТ НА ЕДНА ОТ НАЙ-ДИНАМИЧНИТЕ СПОРТНИ ДИСЦИПЛИНИ...

ПРЕЗ 1972 ГОДИНА СВЕТОВНО ПЪРВЕНСТВО ПО СКИ-ПОЛЕТИ

Изчисленията поражават. Манфред Волф от ГДР по време на рекордния скок от 165 метра на шанцата в Паница е „отскочил“ от трамплина със скорост 115 км в час. Във въздуха, където е летял 5,25 секунди, той е достигнал максимална скорост 144 км в час. Наистина грандиозно - както за състезателя, така и за зрителя! И не случайно конгресът на Международната федерация по ски в Опатия през тази година реши да се организира през 1972 година на най-голямата шанца в света - Паница в Югославия - световно първенство по ски-полети. Състезанието ще се състои от 23 до 25 март - сезона, когато времето в Крайна гора, където е шанцата Паница, е най-благоприятно за ски-скокове - обилен сняг и безветрие.

Шанцата Паница е построена през 1934 година. Първите състезания са озаменени с рекорд. Норвежецът Биргер Руд постига най-големия скок за времето - 92 метра. Състезанието обаче разкрива някои конструкторски неуспехи, които по-късно са отстранени, и през 1936 година австриецът Брадъл за първи път преолюлава 100-метровата граница. Първенството на Паница като най-голямата шанца в света продължава до 1950 година, когато е построена гигантската шанца в Оберсдорф (ГФР) и близо 15 години най-големите ски-скокове се постигат тук. Новите шанци-гиганти във Викерсунд (Норвегия) и Митердорф (ГДР) отнемат славата на Оберсдорф, но отново идва ред на Паница. Шанцата е реконструирана отново и през 1968 и 1969 година на нея се постигат рекордните скокове. Но Паница, изглежда, не бе доволна и от повторната си слава. Тази година бе извършена нова реконструкция: изграден бе насип от около 50 000 кубически метра и бе засадена трева на 15 000 квадратни метра (местата за зрителите). На самата шанца бе направен нов трамплин и бе урължено мястото за засилване. Подобро бе и мястото за спирене след скоковете. Специалистите очакват, че при добри снежни условия и подходящо време ще могат да се постигнат на реконструираната шанца скокове над 170 метра. Във връзка с първенството край гигантската шанца се подготвят и две тренировъчни, които позволяват скокове до 90 и 120 метра. Неотдавна главният технически експерт на Международната федерация по ски Артур Норди се запозна с новите промени на шанцата и заключението му бе кратко: „През 1972 година ще има нов световен рекорд на ски-скок - над 170 метра.“

Страницата бе подготвена от
Цанко АЛЕКСАНДРОВ

ПОБЕДА БЕЗ АПЛЮДИСМЕНТИ...

Една очаквана победа (четвърта за годината) и едно малко утешително второ място в групата на европейско първенство – това може би изчерпва всичко хубаво в последния мач на националния отбор за годината...

Очакваше се, че на срещата България – Франция ще бъдат турнирани (най-малко) някои от слабостите, демонстрирани напоследък. За съжаление обаче най-добрите ни футболисти, веднъж забравили възможността да бъдат убедители в групата, прибавиха още една, при това твърде става. Те започнаха бяло, направо отпуснаха, без минимална доза съсредоточеност и спортна стръв, аз чувството за отговорността на бъдещ сред 11-те избрани играчи на страната.

Всъщност, ако говорим за мача, трябва да се спрем само на вторите 45 минути. Първите бяха направо загубени. Те преминаха в анемичния темп на посрещаността и бяха „оживени“ от просто учудващи грешки, няколко пропуски при елементарни положения пред вратата на Карниос и две-три по-опасни атаки на „петлите“, които така или иначе показваха, че не са забравили мението си рязко да променят штилъта на своята игра...

Но и второто полувреме – вече при повече старание на националите все пак! – не премина при обикновен колко по-сподоблива игра. То поне донесе победата...

...Целият „механизъм“ на националния отбор изглеждаше в този мач разцентрован!

Традиционният „барометър“ на защитата Пенев сочеше големите колебания на атмосферата, обхващала бранителите. Величков, който и на други срещи показва, че не се чувствава удобно вляво, напълно преодолан от Бланше (французинът, изглежда, бе научил как слабостите на директния си съперник и го надигра също така убедително, както Лубе направи със Зафиров в Нант). Добре, че Йонов заигра веднага със самочувствие и допусна по-малко грешки. Гайдарски, макар и с много усилие, поддържаха някакво равновесие срещу Лубе, докато Жечев (най-стабилен сред защитниците) пресече много атаки, без обаче да прибави нещо гравитно към „разрушителната“ си дейност. А индивидуалните слабости рефлектираха твърде осезателно върху общата организация на целия защитен блок, свегоха взаимното осигуряване на твърде посредствено равнище. И оттам сериозните опасности пред Горанов и по-късно пред Филипов, които идваха, без французите да показват някакво майсторство.

Ще стане на друго място дума за средната линия. Но точно оттам като че започваха слабостите на нападението. Елементарните грешки при обработването на топката в най-елементарни положения и – още повече! – безкрайна

та серия неточни подавания го поставиха под равнището на мача в Нант независимо от отбелязаните два гола. Стремелът към пълен универсализъм, усилката всеки да прави всичко като че не са по силите на нашите нападатели. Спомнете си усилията на Жеков да играе на голям периметър; и желанието на Василев да действува по целия фронт на атаката; и стремежа на Дерменджиев да бъде колкото на фланга, толкова и в центъра. Всичко това може би затрудняваше французите, но така или иначе преди всичко лишаваше българските атаки от облик, от собствен почерк. А да се разчита единствено на импровизации, често от съмнителна проба, без да има

стройна (и разнообразна, разбира се!) схема на игра, в която да се редуват и остроумните хрумвания, и целенасочената сила на многоходовите комбинации и дори превъзпително разработени и заучени варианти, е твърде рисковано... Доказа го отново! – и мачът срещу Франция. Въпреки че на фона на останалите Жеков и Михайлов показваха старание, пък и някои хубави изстрели...

-00-

Националният отбор след твърде напрегната програма се оттегля на почивка. До пролетта, когато ще се състоят решителните предолимпийски срещи.

Така непробиваемият в Нант Карниос бе принуден да капитулира. Първо от Жеков, после от Михайлов. И два интересни момента – една красива намеса на Горанов; и Михайлов, който се опита сам да премине цялоято „петли“.

Точно затова понятието „почивка“ трябва да се приеме само условно. Предстои много работа, за да могат хубавите мачове срещу Унгария в София и срещу Норвегия в Осло, нападателят стил, показан в Нант (въпреки загубата), да станат „жеддиебие“ на националите. А тази работа едва ли може да бъде свършена само (или в по-голямата си част) в дружествените отбори!

А ТОНЪТ ИДВА ОТ СРЕДАТА НА ТЕРЕНА

Ако е вярно, че възможностите на един отбор се определят от играта на полузащитниците му, можем задоволително да обясним и слабостите на българския национален отбор и в събота, а и през годината... Защото формулата се стабилна двоица Бонев – Б. Колев не можа да се изяви в добра светлина и в предните срещи (не забравяме някои силни игри на двамата!), и в съботния двубой срещу Франция...

И двамата наистина играха на голям периметър. И въпреки това – „на дребно“. Нито за момент (почти!) не натежа организаторската им роля – подаванията им не откриваха колеловози към противниковата врата, а бяха нецеленасочени, просто за да се разиграва топката и – както на всички останали – често много неточни... Упорити в защита (дори понякога прекалено остри), двамата не бяха настойчиви в атака и отпразниха общо само един удар (Бонев) срещу Карниос.

Тези слабости тежат най-вече в пасива на Бонев. Защото е доказвал многократно, дори през тази година (срещу Норвегия в Осло), че може много, много повече. Но нежеланието да намира себе си във всеки мач на „Локомотив“ (По) като че се отразява фатално не само на формата му, но и на класата му...

Друго изглежда положението на Б. Колев. И срещу „петлите“ той приличаше повече на изнесен далеч напред „стопер“, отколкото на стопроцентов полузащитник, и често просто не можеше да попадне на мястото си. Дали този футболист не губи с изваждането му от зоната, в която е доказал, че е най-силен?

Материалите са написани от Митко ЕКСЕРОВ
Снимки: Емил МАНДЖАРОВ и Янко ГЪРОВ

БЪЛГАРИЯ «А», 1971

За националния отбор по футбол 1971 г. вече е минало. Бяха играни общо 9 международни мача, към които (ако не се държеше сметка за съперниците, както е обичайно прието) биха могли да бъдат прибавени и 4-те срещи на импровизиран състав... Една наистина напрегната програма. Ето някои интересни факти и цифри:

● Общият баланс за „А“ отбора за годината е 9 мача, 4 победи, равни, 2 загуби, голева разлика 1-10. С това общият баланс на отбора от 1924 г. до днес е: 226 81 94 348-440.

● В 9-те мача на „А“ отбора са играли общо 29 футболисти: вратари – Йорданов, Б. Михайлов, Филипов, Симеонов и Горанов; за-

щитници – Пенков, Гайдарски, Зафиров, Пенев, Жечев, Христанкиев, Величков, Йонов; полузащитници – Апостолов, Денев, Бонев, Б. Колев, Г. Василев (Ет.), Райков; нападатели – Мл. Василев, Г. Василев (Лок. Пд), Жеков, Цветков, Петков, Ат. Михайлов, Митков, Дерменджиев, Г. Георгиев, Я. Кирилов.

● Единадесет от тези състезатели (имената им са написани с различен шрифт) са облекли за първи път националната фланелка.

● Най-много срещи през годината са играли: Бонев, Величков и Мл. Василев – по 9, Жечев – 8, Пенев, Жеков, Гайдарски, Колев – по 7.

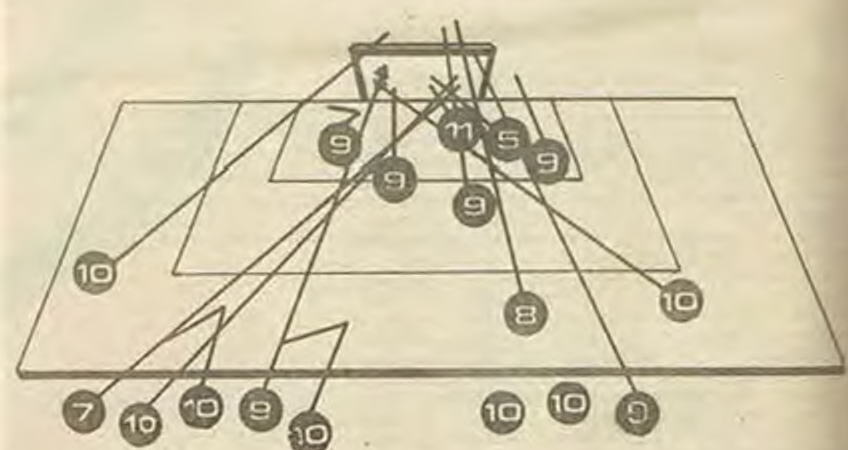
● Голмайсторите на отбора за годината: Бонев – 4 (с това той вече е в десетката на 10-те най-добри стрелци на „А“ отбора за всички времена и с 11 гола е на трето място сред сега играещите футболисти – Жеков – 14, Дерменджиев – 12), Мл. Василев – 3, Жеков – 2, Митков, Колев, Величков, Петков, Я. Кирилов и Ат. Михайлов – по 1.

● „А“ отборът бе почти еднакво резултатен у нас и в чужбина – 8 гола на стадион „Васил Левски“, 7 на чужд терен.

● Само един от петимата вратари – Йорданов – не допусна гол в срещите, в които е играл.

● Ето как изглежда съставът на отбора, в който са включени играчите най-много срещи на отделните постове: Йорданов (предпочетен е като „сух“ вратар) – Гайдарски, Пенев, Жечев, Величков – Бонев, Б. Колев – Мл. Василев, Жеков, Петков, Дерменджиев.

● „А“ националният отбор вече е бил ръководен от Васил Спасов – 10 мача. Само 6 треньори имат по-дълъг стаж...

... След мача Франция – България в Нант вратарят Карниос „обвини“ българите, че търсят прекалено голяма близост до вратата, за да стрелят... Достатъчно бе в игра да влезат Жеков и Михайлов, за да стане картината в София друга. Жеков – все от свободни удари! – отбеляза гол и намери гредата, а Михайлов, който даде тон за далечна стрелба (макар че на моменти не се от-

каза от намерението си да... Влезе с топката в мрежата) също отбеляза гола си отблизо.

И все пак схемата показва, че не са реализирани положения само на няколко метра от гол-линията. Впрочем схемата дава победата за много разсъждения и изводи...

Във вратата стреляха Мл. Василев (7), Бонев (8), Жеков (9), Михайлов (10), Дерменджиев (11) и Жечев (5).

НАДЕЖДИ НА КОНТИНЕНТА

28 декември (от нашия специален пратеник Иван ЖЕЧЕВ)

Пейката с треньорите и резервните играчи на българския отбор бе точно подготвена за журналистите, само на 15-20 минути от нас. Беше интересно и приятно наблюдава човек през последните десет минути на мача между младежите Франция и България. Там седеше треньор, който имаше удобството да маха с ръка и да вика на своите играчи: "Прегр!", "Върнете се да пази резултата!", "И този факт може би по-добре илюстрира цялостния развой на играта, който успешен край изпрати българския младежки отбор на четвъртфиналите за европейско първенство. Не спомнахме последната възможност! Стигнаше ни равен резултат и играта в първото полувреме имаше такъв характер, който боди към реми. Но рязко да гоним 0:0 бе неприемлив за нас — нито миг някаква случайност можеше да ни даде надеждите. С всичко това бе изразена тактическата постройка на отбора. Използувахме К. Стайков като "атак" и двамата "стопери" пред него — Тодоров и Мумджиев. И те, и крайните защитници Бароков и Ал. Костов преследваха пълно хората си по терена, не им даваха свобода на действие. Средната линия П. Янков — Ив. Стоянов също се движеха добре със задачите си да уплътняват защитния вал, да забавят противниковите атаки и да помагат на "остриета" — Марашлиев, Панов и Димитров. Те в нито един период от мача не се отказваха от нападателните си функции, държаха под напрежение

френската отбрана, търсеха пробив по фланговете и... успяваха. Марашлиев, който получи травма в коляното още през първото полувреме, остана на терена до 60-та минута, когато бе сменен с Хаджиев, и заслужава отлична оценка за мъжеството и... ефикасността си. Още в 38-та минута можехме да открием резултата при негов пробив, ако бе подал на свободните си партньори, вместо да стреля в аут от малък ъгъл. По десния фланг Димитров бе още по-настойчив и активен. Той действително заслужава най-висока оценка от нападателите ни (а може би и от целия ни отбор), и то не само защото отбеляза гола на победата, след като открадна топката от Заможски и нахлу сам срещу вратата на Барателли в 67-та минута...

Да, основните събития се развиха след почивката. Поддържахме изровено равновесие, но вече и по-голяма активност и на двата отбора. Сега започна истинската борба: още по-пълно преследвахме активизирания се противник, маневрирахме, разигравахме топката, докато издебнем момент за контраудар. Нашата защита не допусна повече критични моменти, отколкото имаше пред френската врата; и ако вратарят Стайков също заслужава похвали, то е не защото спаси кой знае колко удара (опасните в целия мач бяха не повече от 2-3), а понеже бе изключително точен при играта в наказателното поле, когато обираше и пресичаше центриранията на французите. Много силно и полезно действуваше П. Янков — неуморим и боен отначало докрай. Той, Димитров и Стайков може би изпъкнаха най-много сред онези 12 българи, които на стадиона в Рен свършиха достойно работата си, за която бяха дошли!

След мача, отрупан с въпроси от журналистите, треньорът на френските младежи Анри Герен заяви, че не е доволен от своя отбор, че той е играл много по-слабо, отколкото по време на първия мач в Стара Загора. Може би наистина е така, но Герен не можа да обясни този факт задоволително. Чисто и просто той свиваше рамене и повтаряше многократно, че французите са имали ден, в който "нищо не ставаше, а и малко се опитваше". И както изглежда, в края на краищата трябва да стигнем до логичното футболно правило, че всеки отбор играе толкова, колкото му позволи противникът — в случая нашият младежки отбор. И ако действително французите в Рен са играли по-зле, отколкото в Стара Загора, както второ "обяснение" може да се посочи и фактът, че две от техните основни единици — Трезор и Юк — бяха прехвърлени в "А" отбора на Франция. Разбира се, нека ги оставим да ги обсъждат сами и да останем с нашата голяма радост, че ще имаме представител в четвъртфиналите за европейското първенство.

...Французи срещу един българин... Понякога и това помага!

юз за физическа култура и спорт се свиква на 23 декември 1971 година в София при

УКОНГРЕС

гневен рег:

- а) Отчет на Централния съвет на Българския съюз за физическа култура и спорт;
- б) Отчет на Централната реви-

- зионна комисия;
- в) Утвърждаване промени в Устава на БСФС;
- г) Избор на нов Централен съвет на БСФС и Централна ревизионна комисия.

СПОРТНА СЕДМИЦА

От Килфорд долета радостната вест за убедителната победа на мъжкия ни национален отбор по спортна гимнастика над този от Великобритания — с повече от 20 т. разлика! За победата най-много допринесе Стефан Зоев (снимката горе вляво).

Емилия Нейкова (Ав) спечели три победи срещу своите тенисистки от Олимпия (Люблано), но това не бе достатъчно за крайния успех в четвъртфиналите срещу за дупата на лансираните граве, която забърши 5:4 за гостенките (снимката горе вдясно).

Из традиционния републикански студентски кръг спечелен от атлетите на ВМЕИ и атлетите на ВИФ, а индивидуално — от Визра Йотовска и Боря Балбанов (дватамата от ВИФ).

Снимки: Емил МАНДЖАРОВ, Йордан СКРИНСКИ, Иван ГЪРГО

ПОЗИЦИИТЕ НА ОТБОРИТЕ ОТ „А“ РФГ ПРЕДИ XV КРЪГ

ОТБОРИ	КЛАСИРАНЕ СЛЕД XIV КРЪГ — 1971/1972 ГОДИНА						ДУЗПИ		ГОЛМАЙСТОРИ	Наказания	Класиране след XIV кръг на първенството 1970/1971 г.
	ОБЩО	%	ДОМАКИН	%	ГОСТ	%	за	протива			
1. ЦСКА „СЕПТ. ЗНАМЕ“	14 11 3 0 35—12 25	89	8 6 2 0 25—8 14	88	6 5 1 0 10—4 11	92	4(3)	1(1)	13 — Дерменджиев	3 3	1. ЦСКА „С. зн.“ 40—11 24
2. ЛЕВСКИ-СПАРТАК	14 8 3 3 30—11 19	68	6 5 1 0 15—1 11	92	8 3 2 3 15—10 8	50	2(2)	1(0)	11 — Богомилов	7 4	2. Ботев 25—13 20
3. БЕРОЕ	14 9 1 4 27—20 19	68	8 7 0 1 21—7 14	88	6 2 1 3 6—13 5	42	4(3)	2(2)	10 — Жеков, Цветков, Петков	2 3	3. Левски-Спартак 22—7 19
4. СЛАВИЯ	14 8 1 5 24—18 17	61	6 5 1 1 13—5 10	83	8 3 1 4 11—13 7	44	2(1)	1(1)	9 — Н. Димитров, Каменов	7 1	4. Марек 20—14 15
5. ЖСК-СПАРТАК	14 7 2 5 30—19 16	57	7 6 0 1 20—2 13	93	7 1 1 5 10—17 3	21	4(4)	4(4)	8 — Е. Йорданов, Панов, Манолов (Етър)	9 1	5. Спартак 26—23 15
6. ЛОКОМОТИВ (СФ)	14 5 5 4 15—15 15	54	7 3 1 3 8—9 7	50	7 2 4 1 7—6 8	57	3(1)	3(2)	7 — Н. Йорданов, Момчев (Е)	4 9	6. Тракия 22—23 15
7. МАРЕК	14 6 3 5 15—28 15	54	8 5 3 0 9—2 13	81	6 1 0 5 6—26 2	17	3(2)	1(1)	6 — Бонев, Григоров	5 6	7. Дунав 12—13 15
8. ТРАКИЯ	14 5 3 6 25—22 13	46	8 4 1 3 17—12 9	56	6 1 2 3 8—10 4	33	3(3)	2(1)	Луканов (Е)	4 2	8. Академик 15—12 14
9. ЕТЪР	14 5 3 6 20—20 13	46	6 5 0 1 15—8 10	83	8 0 3 5 5—12 3	19	1(1)	1(1)	Недев (ЖСК-Сп)	4 5	9. Лъсков 11—18 13
10. БОТЕВ	14 6 1 7 25—25 13	46	8 6 0 2 22—13 12	75	6 0 1 5 3—12 1	8 0	2(1)	2(1)	Недев (ЖСК-Сп)	3 5	10. Етър 11—20 13
11. ЧЕРНОМОРЕЦ	14 6 2 6 24—21 12	43	7 6 0 1 19—5 12	86	7 0 2 5 5—16 2	14	1(1)	2(2)	Автоголове	7 4	11. Локомотив (Пд) 20—25 12
12. ЛЪСКОВ	14 5 2 7 14—16 12	43	6 4 2 0 10—2 10	83	8 1 0 7 4—14 2	12	0	0	Стойчев (ЧМЦ)	2 2	12. Чардафон-Орл. 16—23 12
13. ДУНАВ	14 5 2 7 17—22 12	43	6 4 2 0 11—3 10	83	8 1 0 7 6—19 2	12	2(1)	3(1)	Кордов (Бер)	8 9	13. Черно море 16—21 11
14. ЧЕРНО МОРЕ	14 5 2 7 20—26 12	43	6 4 1 1 13—6 9	75	8 1 1 6 7—20 3	37	1(1)	1(1)	Вълков (Сп)	5 7	14. ЖСК-Славия 16—22 11
15. ЧАРДАФОН-ОРЛОВЕЦ	14 2 6 6 9—16 10	36	8 2 5 1 4—4 9	58	6 0 1 5 5—12 1	8	1(1)	2(2)	Бароков (Бер)	5 10	15. Марица 10—22 7
16. ЛОКОМОТИВ (ПД)	14 1 8 5 11—21 10	36	7 1 4 2 7—10 6	43	7 0 4 3 4—11 4	29	0	2(2)	Калчев (ЖСК-Сп)	8 3	16. Черноморец 12—27 7
17. АКАДЕМИК	14 3 3 8 13—22 9	32	8 2 2 4 10—13 6	38	6 1 1 4 3—9 3	25	3(2)	1(1)	Пенев (Марек)	6 10	
18. СПАРТАК	14 3 2 9 8—28 8	29	6 3 1 2 6—7 7	58	8 0 1 7 2—21 1	6 0	5(3)	5(3)	Далев (Дунав)	6 11	

ЗАБЕЛЕЖКА: По наказание на Черноморец са отнети две точки от общия актив.

НАШАТА АТЛЕТИКА И СЪВРЕМЕННИТЕ ТЕМПОВЕ

- 1 Един от най-изявните млади атлети - рекордьорът Т. Манолов
- 2 Две упорити състезателки, които през миналата и настоящата година подобриха нееднократно републиканските рекорди - Василена Амзина (рекордьорка на 800 м и 1500 м), и Тонка Петрова (ексрекордьорка на 800 м)

Делегатското отчетно-изборно събрание на Българската федерация по лека атлетика бе фактически завършек на продължителните обсъждания в комисиите на БФЛА, в тренировката съвет и на пленума на федерацията след слабо представяне на челните ни състезатели и отбори на европейското първенство в Хелзинки и балканиада в Загреб. То имаше за задача да направи дългосрочен преглед на извършената работа в изпълнение на решенията на Политбюро на ЦК на БКП от 2 септември 1969 г., в което предельно ясно и конкретно бе поставена задачата всеки младеж и девойка да овладее една от дисциплините на леката атлетика и в близките 5-6 години българските атлети да достигнат равнището на европейските постижения!

Анализът на постигнатите резултати през 1970-1971 г. показва тенденцията на по-чувствителен напредък в сравнение с най-близкото минало. През този период бяха направени 220 поправки на републиканските рекорди, от които 174 в олимпийските дисциплини. Чувствително се повиши средното равнище на 10-те най-добри атлети в отделните дисциплини. Десетте постижения по олимпийските дисциплини, изчислени по международната многобойна таблица, са равни на 519 210 точки, с 12 540 в повече в сравнение с периода 1968-1969 г. Прирастът на жените обаче е значително по-висок - 8770 срещу 3770 т. на мъжете.

Разшири се кръгът на високоразредните състезатели. През 1968-1969 г. бяха подготвени 23 нови майстори на спорта и 64 кандидат-майстори, а през последните две години техният брой почти се удвои - 41 нови майстори и 118 кандидат-майстори на спорта. Фактически в този период е отбелязан най-високият темп на развитие в историята на българската атлетика.

Въпреки това нашият национален мъжки отбор направи отстъпление от забойваните позиции през предишния период, в който на два пъти спечелихме първото място на балканските игри, Михаил Желев стана европейски шампион, а Г. Тихов, Ив. Христова и Д. Йоргова бяха сред първите на континента. Нещо повече

- в предишния период нашата атлетика имаше сравнително по-добри позиции в световните и европейските ранглисти на 10-те и 20-те най-добри.

Изводът е един - съвременните темпове на развитие на леката атлетика в света са по-ускорени от темповете в нашата страна. И ако у нас не настъпи истински прелом, изоставането ни сред напредналите страни няма да бъде преодоляно.

В решенията на XI пленум на БСФС е поставена конкретната задача - до 1975 г. да бъдат подготвени 208 нови майстори и 628 кандидат-майстори на спорта. Ако се движим обаче с темповете от последните две години (макар и най-високи досега), планираните майстори на спорта вместо за четири ще бъдат подготвени за осем години, а кандидат-майсторите - за десет!

Това означава, че са необходими още по-ускорени, бихме казали - съвременни темпове. За да сме сигурни, че съкращаваме разликата до напредналите страни, у нас трябва да има 160-180 действащи майстори, 500-600 кандидат-майстори и 2000-2500 първоразредници.

Осъществима ли е тази задача колкото и огромна да изглежда тя?

Бурното развитие на социалистическото общество в нашата страна, чувствителното подобряне на условията за спортуване, специалните грижи за леката атлетика са реална предпоставка за изпълнението на тази благородна задача. Тя е реална и осъществима, защото у нас с подготвящата на атлети са ангажирани над 500 щатни и хонорувани специалисти. Само в спортните школи работят 176 щатни треньори. Над осемдесет са щатните треньори в дружествата; има много преподаватели във ВУЗ; учителите треньори са 44; има и над 200 хонорувани специалисти. По броя на спортно-педагогическите кадри ние сме изпреварили редица страни с по-напреднала атлетика от нас!

Все повече се увеличава броят на спортните гимназии, на интернатите, на спортните паралелки, в които обучението по лека атлетика заема централно място. Не са случайни големите ни успехи в

юношеската атлетика. През настоящата година завоювахме първо място на първата официална балканиада за юноши и девойки в Атина. Не е малък и броят на нашите млади състезатели, които заемат челни места в световните и европейските ранглисти за юноши и девойки, включително и първо място в Европа (Вълчо Стоев на тласкане гюле). Сред най-добрите на континента са също Ем. Владимиров на хвърляне диск, Я. Братанов на 400 м с пр., Мих. Иванов на хвърляне чук, Ст. Шатов на 2000 м с пр., спринтьорите Л. Запрянов, В. Касов, Ал. Янев, Л. Панаютова, хвърлячките М. Цонева, Т. Христова и други.

Проблемът за съвременните ускорени темпове на развитие на нашата атлетика и на тази основа изпълнението на партийната повеля опират до правилната

организация на работата на всички спортни звена и най-вече в дружествата. Вярната линия на ЦС на БСФС и БФЛА, хубавите насоки не намират нужната подкрепа в дружествата, включително и ведищите в София, Пловдив, Варна и в другите по-големи центрове. През последната година се забелязва рязко спадане на дейността за високо спортно майсторство сред студентската младеж, която по примера на напредналите страни би трябвало да свири първа цигулка.

Съвременните ускорени темпове на развитие са неразривно свързани с учебно-тренировъчния процес. Делегатското събрание правилно посочи, че именно в работата на треньорите се кореният най-големите слабости. Все още не се прилагат навсякъде съвременните методи на подготовка. Плаща се данък на стихий-

ността и практицизма, бавно се превъзмога страхът от големи натоварвания в тренировките, не се воюва срещу нарушаването на спортния режим, не се изучава както подобава опитът на напредналите страни. Всичко това показва колко много резерви „крие“ учебно-тренировъчния процес.

В приетата програма за дейността на федерацията през следващите четири години са посочени мерки за преодоляване на недостатъците в организацията и в учебно-спортния процес, подчертава се нуждата от срочно изпълнение на задачите за масовизирането на леката атлетика и рязко повишаване на спортното майсторство.

Делегатското събрание избере нови ръководни органи на БФЛА. За председател на федерацията бе избран Т. Тодоров.

Ешва АЛМАЛЕХ

КЪДЕ СТЕ Вие МЛАДИ ТРЕНЬОРИ?

- Налага се да хвърляме в майсторския разред неподготвени състезатели, а това е и вредно, и опасно...

- Как така се налага? На кого се оплаквате вие, другарко Пенчева? Имате ли право да поставяте така въпроса тъкмо вие, директор на школа?

- А вие не хвърляте ли на световни първенства неподготвени отбори, другарю председател?...

Спортът можеше да продължи много. И все пак защо „се хвърлят“ неподготвени, вместо да се изпращат силни, големи гимнастици? И на републиканските, и на световните първенства? Би могло да се каже, ватова на световните, защото и на републиканските. И то би било най-точно! Но това, разбира се, не е обяснение, с което би се задоволило едно делегатско отчетно-изборно събрание.

Никога за гимнастиката не са се полагали толкова много грижи, колкото след решението на Политбюро на ЦК на БКП. И всеобщо беше признатието, че на тези грижи не е отговорено. Впрочем ето и част от тези признания:

- Неоправдано хвърляме всички сили в грижите за майсторството и забравихме, че по-не при нас майсторство без масовост е невъзможно. Изоставахме училищата. Някога за работата на един преподавател по физи-

ческо възпитание се съдеше преди всичко по гимнастическата подготовка на учениците му. Сега това правило е съвсем забравено. Не е ли най-точното доказателство за тази констатация (и най-голямото обвинение) значителният брой групи за лечебна физкултура и още по-голямата нужда от тях?

- Как да се повиши майсторството на гимнастиците, като ги няма? - пита кандидатът на педагогическите науки, съветският треньор Земсков (дошъл от една година, за да ни помогне). - На курса за гимнастическата паралелка в спортната гимназия в Пловдив се явиха 400 кандидати. От тях избрахме 11. От тях гимнастици могат да станат 1-2. Дали ще станат, това зависи от много неща. И все пак въпросът е преди всичко защо 1-2 от 400? Защо в градовете няма школи, които да подготвят повече деца?

Как да се навакса пропуснатото? Как да се върнем към онази широка основа, която е имала гимнастиката преди години, и едновременно с това да се гони високото спортно майсторство?

- Повече спортни гимназии - предлага директорката на спортното училище в Русе (и има право - тяхното училище даде убедителна илюстрация на добри резултати за кратко време).

- Да се възстанови задължителната програма за пионерите - предложиха много делегати. - Да се обърне по-сериозно внимание на работата за качества в първите години. Тенденцията на развитието на световната гимнастика е повишената трудност, виртуозността при изпълнението, широката амплитуда, сигурност и чистота. Засега у нас се забелязва само стремеж да догоним трудността. В класата на изпълнението сме много, много назад. И тъкмо затова още повече се налага да се сложи сигурен стоп пред форсирането. Да не се хвърлят състезатели от по-нисък разред в по-висок разред.

Същите вдигат оценки по 9.4... 9.5... на вътрешни първенства, а когато същите гимнастици излязат навън, получават по 8.1... 8.2... за същите изпълнения. А колко често сме се убеждавали, че занижени критерий носи само беди. Не стана ли жертва на този занижен критерий (не само съдийски, а преди всичко треньорски) и мъжкият национален отбор (който макар и без 2-3 от най-добрите) претърпя най-голямото фиаско, което познава българската гимнастика в една двустранна среща с представителите на Полша? Загуба с 28 точки! 24 само от задължи-

телната програма за Олимпиадата в Мюнхен!?

И така, след като дейтели и специалисти поставиха въпроса, че заради спортното майсторство е пренебрегната масовата работа, дойде и още един тревожен въпрос - къде всъщност е това спортно майсторство, за което е направена толкова голяма жертва?

Имат ли право 150 щатни и 250 хонорувани треньори да се крият зад гърба на един единствен Райчо Христов?

Колкото и да се радваме на неговите два златни медала от двете европейски първенства във Варшава и Магдбург, все пак не е ли време да запитаме: „А какво правят другите?“ Разбира се, от числото на тези 400 специалисти трябва да се изключат седем-осем треньори, които действително търсят млади, талантиливи състезатели и се стараят да догонват изискванията на голямата гимнастика. И все пак групата на онези, които гледат ден за мина, друг за донде, остава застрашително внушителна!

- Къде сте вие, млади треньори? Защо не станете да се изкажете по това, което би трябвало най-много вас да вълнува? - пита ше директорката на школата по гимнастика в „Славия“ Радка Пенчева. Със загриженост. С болка. С надежда...

Къде сте вие, млади треньори? Защо не дойдете на състезанията така, че всички да ви видят. Защо сме запомнили имената само на неколцина?

Може би тъкмо в този въпрос е и отговорът на другия, големия въпрос - ще имаме ли гимнастика? Така както я изиска решението на Политбюро на ЦК на БКП.

Христо Меранзов - заместник-председател на ЦС на БСФС, изтъкна, че основният проблем за спортната гимнастика е липсата на всеотдайност в работата на треньорите. Той посочи като пример за подражание настойчивостта, упоритостта и творческото въдъхновение на треньорките по художествена гимнастика.

Почти всички делегати дадоха добра оценка на работата на бюрото на БФГ. За председател бе избран доцент Никола Хаджиев, кандидат на педагогическите науки.

Маргарита РАНГЕЛОВА

На снимката: Един боец, готов за големите битки - Райчо Христов. Но един не стига... Снимка: Петър СПАСОВ

ЗА ПЪРВИ ПЪТ БЪЛГАРИН ЕВРОПЕЙСКИ РЕКОРДЪОР

Една година изтече от учредяването на Европейската асоциация по лека атлетика (ЕАА) и вече се чувства нейната активност в развитието на европейската атлетика във всички направления. Установи се стабилен цикъл на официални първенства: европейско първенство на открито между две олимпиади, купа на Европа в нечетните години, купа на Европа по десетобой и петобой по същото време, официално европейско първенство за юноши и девойки всеки две години също в нечетните и европейски шампионати на закрито всяка година. Изключително богат спортен календар, в който се спечелват по време и значение различни състезания. Олимпийските игри остават да бъдат най-внушителната, единствена световна атлетическа проява.

Най-радостен е фактът за придаването на официален характер на европейски юношески първенства. Както е из-

вестно, първото европейско първенство за юноши и девойки се състоя през миналата година в Париж, на което нашата страна има честта да бъде между малкото, които излъчиха европейски шампион - Тодор Манолов на хвърляне чук.

На последния си конгрес през миналия месец ЕАА реши от 1. I. 1972 г. да се водят официално европейски рекорди за юноши и девойки. Досега се водеха само най-добрите постижения за младите атлети, и то твърде неустановено по отношение на възрастта. Възприе се принципът за право участие на европейските първенства - до 19-годишни юноши и до 18-годишни девойки. Въз основа на този принцип ЕАА утвърди листата на европейските рекорди, която изпрати до всички страни-членки за предварителен преглед и евентуално посочване на поправки. Това следва да се извърши до края на настоящата година, за да може да се утвърдят към 1 януари 1972 г. първите официални европейски рекорди за юноши и девойки. Ето листата на европейските рекорди, като се посочва годината на установяването:

ЮНОШИ

100 м	Корнелиук (СССР)	10,1 69
	Хофмайстер (ГФР)	10,1 70
200 м	Пфайфер (ГДР)	20,4 71
400 м	Дженкинс (Вбр)	45,5 71
800 м	Плахи (Чех)	1.45,9 68
1500 м	Боксбергер (Фр)	3.40,8 68
	Велман (ГФР)	3.40,8 71
3000 м	Блейк (Вбр)	8.00,8 71
5000 м	Я. Стюарт (Вбр)	13.53,4 68
110 м пр.	Дрю (Фр)	13,7 69
400 м пр.	Стукалов (СССР)	50,2 70
2000 м пр.	Енгел (ГФР)	5.32,8 69
Ск. вис.	Брумел (СССР)	225 61
Ск. вис.	Траканелу (Фр)	540 70
Ск. вис.	Уголини (Фр)	796 68
Ск. вис.	Цибулски (Пол)	796 70
Тр. скок	Подлужни (СССР)	16,29 71
Гюле	Бризеник (ГДР)	18,71 68
Диск	Каравъев (СССР)	58,68 69
Чук	Акабри (Фр)	68,24 69
Копие	Ос (Норв)	79,23 64
4x100 м	Франция	39,9 69
4x400 м	СССР	3.11,2 70
10 км с.х.	Шустер (ГФР)	43.21,2 70
Десетобой	Цайлбауер (Ав)	7842 т. 71

ДЕВОЙКИ

100 м	Майер (ГДР)	11,2 71
200 м	Кириенщайн (Пол)	23,1 64
400 м	Церт (ГДР)	52,9 70

Европейският рекордьор за юноши Вълбо СТОЕВ

800 м	Вуик (ГДР)	2.02,7 69
1500 м	Андерсен (Норв)	4.17,0 71
100 м пр.	Шнике (ГДР)	13,4 71
	Хис (ГДР)	13,4 71
Ск. вис.	Шмидт (ГДР)	187 68
Ск. вис.	Кириенщайн (Пол)	660 64
Гюле	Мориц (ГДР)	16,91 70
Диск	Сапронова (СССР)	56,16 71
Копие	Пенети (Рум)	60,54 64
4x100 м	ГДР и Полша	45,2 70
	ГФР	45,2 71
Петобой	Полак (ГДР)	4834 т. 69

(По новата таблица 4234 т.)

Само по тези дисциплини, които фигурират в програмата на европейските първенства, ще се заресват официални рекорди. Възможни са частични изменения, за което ще стане дума по-долу, с едно българско рекордно постижение. Но не е без значение да се подчертае, че с изключение на дисциплините на 5000 м, троен скок, чук, копие и 4x400 м при юношите и 1500 м, гюле, диск и петобой при девойките европейските рекорди на младите атлети и атлетки превишават, и то значително, българските рекорди за мъже и жени! Това идва да подсказва, че атлетиката е спорт на младите и високите резултати, плод на умела подготовка и талант, се постигат още в ранна възраст. Най-ярко доказателство за нас е рекордното постижение на нашия юноша Вълбо Стоев, което ще замени това на Бризеник на тласкане гюле - 18,96 м!

На фона на неуспехите на мъжката ни атлетика през настоящата година остава малко незабелязано това забележително постижение на младия ни атлет. И което е още по-радостно, Вълбо Стоев достига рекордния си резултат на най-отговорното състезание - в турнира за купата на европейските социалистически страни през септември във Варшава.

Впрочем откакто той започна да се състезава с мъжки урег, от 1969 г. постижението му на тласкане гюле прогресира скокообразно, а рекордите му резултат винаги са били установявани на най-важните състезания: през 1969 г. в турнира „Олимпийски надежди“ в София - 15,00 м през 1970 г. - 17,44 м (четвърто в света трето в Европа) и през настоящата 18,96 м - европейски рекорд и второ постижение сред юношите в света за година след това на Джеси Стюарт (САЩ) 19,75 м.

За да илюстрираме високата ръст на юношеската атлетика, ще посочим и на добрите световни постижения (официални световни рекорди все още не се водят в дисциплините, в които посочените европейски рекорди не са най-високи постижения в света: юноши - 100 м - Търн (САЩ) 10,0 (67), Р. Смит (САЩ) 10,0 (67), 200 м - Търнър (САЩ) 20,1 (67); 400 м - Влет (САЩ) 44,9 (68), 800 м и 1500 м - Рит (САЩ) съответно 1.44,9 и 3.36,1 (66); 3000 м - Лингрен (САЩ) 7.58,0 (65); 5000 м - Префонтен (САЩ) 13.39,6 (70), 110 м пр. Хил (САЩ) 13,5 (69), Милбърн (САЩ) 13,7 (70); 400 м пр. - Саутърн (САЩ) 49,7, с гюле - Проктор (САЩ) 802 (68); тр. скок Перес (Куба) 16,38 (70); гюле - Матис (САЩ) 20,20 (66); копие - Муро (САЩ) 83,21 (68);

девойки - 100 м - Бейлс (САЩ) 11,1 (68); 200 м - Бойл (Ав) 23,1 (68); 400 м - Нюфвил (Ямайка) 51,0 (70); копие - Ривърс (Ав) 61,77 (70).

По-богатият спортен календар за младите атлети и официалното регистриране на рекорди за юноши и девойки сигурно ще стимулира още по-бурното развитие на основния олимпийски спорт сред младите поколения.

Душко ВЕСЕЛИНИ

Конгресът на Международната лекоатлетическа федерация (ИААФ) през август 1970 г. взе решение от I.VIII. 1971 г. да бъде въведена нова единствена таблица в женския петобой, която да замени старата от 1954 г. Последното състезание по старата таблица бе европейското първенство в Хелзинки, което послужа и за база при определяне на квалификационната норма за участие в олимпийските игри в Мюнхен - 4200 т., постигнати в състезания след I.VIII. 1971 г. Така петобоят, тази най-трудна и интересна дисциплина в женската лекоатлетическа програма, разтвори нова страница в своето развитие.

През 1961 г. съветската атлетка Ирина Трес постигна резултат от 5020 т. и стана първата жена, преминала гресмайсторската граница в петобой. Така бе открит клубът на гюлевиците. За това, че това постижение е настъпило гресмайсторско, говори и фактът, че до 1969 г., т. е. до замянето на 80 м с пр. със 100 м с пр., то бе достигнато само от 6 петобойки.

Какво наложи промяната на таблицата? Преди всичко изоставането ѝ от бурния темп на развитие на женската атлетика. Така например максимален брой точки се получаваша за резултати, които отдавна бяха престанали да се считат за изключителни, докато в някои дисциплини високите постижения се оценяваха с 1192 т. се оценяваха 186 см на скок височина, 17,63 м на тласкане гюле, 6,96 м на скок дължина (резултат, чувствително надвишаващ световния рекорд) и 22,4 сек. на 200 м тръбно на световния рекорд. През 1970 г. повече от 100 атлетки в света преодоляха 171 см на скок височина, резултат, оценен по старата таблица с 1057 точки, толкова, колкото за 1,31 м на скок дължина (23-о постижение в световната ранглиста), 23,7 сек. на 200 м (36), 13,9 сек. на 100 м с пр. (67) и 15,17 м на тласкане гюле (70).

Ето какви резултати трябва да покажат петобойките, за да постигнат 1000 точки по старата и новата таблица:

100 м с пр.	14,3	13,0
ск. дължина	6,05	6,44
тл. гюле	14,23	16,95
ск. височина	166	177
200 м	24,0	23,3

Не е безинтересно, ако сравним световните рекорди от дисциплините на петобой, оценени по старата и новата таблица:

100 м с пр.	12,6	12,62	1062
ск. дължина	6,84	1173	1087
тл. гюле	20,43	1280	1173
ск. височина	192	1255	1140
200 м	22,4	1196	1100

Явно с новата таблица се получава относително изравняване на оценките в дисциплините съобразно тяхното развитие по момента. Справедливо решение, тъй като петобоят

цели участието на разностранно развити атлетки. Ето как изглежда ранглистата на 10-те най-добри петобойки в света за всички времена по старата и новата таблица:

Полак	(51)	ГДР	5406	4775
Розендал	(47)	ГФР	5399	4772

5000 ТОЧКИ - ОТНОВО МЕЧТАНА ГРАНИЦА

Прокон	(41)	Ав.	5352	4727
Хербст	(47)	ГДР	5305	4680
Миклер-Бекер	(42)	ГФР	5283	4666
Тихомирова	(41)	СССР	5234	4613
Питърс	(39)	Вбр.	5148	4524

Антенин	(49)	Швейц.	5085	4480
Пайкерт	(52)	ГДР	5061	4455
Конрашова	(50)	СССР	5053	4443

Освен посочените още седем състезатели имат по-висок резултат от 5000 точки по старата таблица.

Световната рекордьорка Бурланди По (снимка 1) е добре известна на българските бители на леката атлетика. Първите и стъпки към голямата цел бяха направени в София през 1969 г. по време на турнира „Олимпийски надежди“. Освен категоричната си победа показа отлични качества на многобойка. Диск и еднакво добра във всички дисциплини на петобой и изглежда да участва в индивидуални състезания. Най-голямата ѝ конкурентка - ронейската шампионка Хайдегари Розен (снимка 2) - обикновено съчетава петобой, скока на дължина, в който е световна рекордьорка. Ако сравним отделните резултати на тези най-силни петобойки в света, ясно личи Розендал разчита предимно на бързината и личния си скок, докато Полак няма слаба дисциплина. Борбата между двете отлични атлетки ще доведе може би до първите 5000 точки:

	Полак	Розендал
100 м пр.	13,3	13,1
ск. дължина	6,20	6,56
тл. гюле	15,57	13,31
ск. височина	175	170
200 м	23,8	23,1
	5406 (4775)	5399 (4772)

Нашата рекордьорка Нейла Анзелова няколко години намира място в световни ранглисти. Рекордът ѝ резултат от 4947 т. нарежда на 20-о място в света за всички възрасти и 15-о през тази година. Нейните възможности далеч не са изчерпани. Новата таблица разкрива по-добри перспективи, тъй като резултатите ѝ са относително равни във всички дисциплини на петобой. Тя и нейната голяма конкурентка - Снежана Юркова - ще реализират възможности за покритие олимпийски норматив и да участвуват с успех в Мюнхен. Ето и резултатите им по старата и новата таблица:

Н. Анзелова (Ак)	(49)	4947	4343		
	(14,1)	13,86	170	611	25,6
Сн. Юркова (ЦСКА)	(44)	4793	4208		
	(14,2)	12,27	167	596	25,2

Да се надяваме, че новата таблица ще стимулира петобойките за по-високи постижения. Но да оставим времето да говори ясно, петте хиляди точки са отново граница...

Григор СТОЕВ

ДОКАТО СЪ

И пак ще чуем „Гаудеамус игитур“, и пак ще знаем, че е дошъл един от най-хубавите празници. Празникът на младостта. Някога и ние пеехме „Гаудеамус игитур“, така както са я пели някога преди нас студентите от цял свят. И вървахме, че настроението, което тази песен ни дава, е най-хубавото от нашия празник.

Гаудеамус игитур... Докато сме млади...

Докато сме млади, всичко е хубаво. Защото можем да преобразим земята. Защото можем да докоснем „небето“.

Кой млад физик, разбрал отдавна, че перпетуум мобиле е недостижима, наивна човешка мечта, не мечтае, не търси своето перпетуум мобиле?

Кой млад химик не иска името му да се запомни като името на Менделеев?

Кой млад лекар не търси чудодейното лекарство, което ще премахне всички болести, ще

върне младостта и жизнеността на хората?

Кой бъдещ спортен педагог не мечтае да докаже на същия този свят, че най-доброто лекарство, спортът, трябва да се взема на големи дози още от най-ранна възраст. Че трябва децата да бъдат деца, като им се осигурят условия да играят и растат здрави? Кой млад спортен педагог, ако сам няма да стане Брумел, не мечтае да даде на света поне една звезда с подобен блесък?

Млади менделеевци, ломоносовци, брумеловци, докато сте млади, бъдете млади! Търсете! Протегайте ръце към звездите!

Ние обичаме да ви гледаме забързани по улиците към вашите хубави мечти. Обичаме да слушаме вашия смех и вашето „Гаудеамус игитур“. Защото наистина, докато сте млади, всичко е хубаво. Защото сте силни и дръзки. Защото искате да направите света по-добър...

11 ПЪТИ ШАМПИОНКИ

Сега съставът е обновен. И Димо Димов, дългогодишният преподавател и треньор на баскетболистките, трябва (за кой ли път!) да се върне назад и да тръгне отново по един вече изминат път. Пет вечери в салона: Райна, Невена, Борна и Стойна вече добре знаят този седмичен ритъм, нобите им 8 колежки трябва да го научат! Със същото усърдие, с което ще изучават света на интегралите, физическите закони и химическите реакции, които ще бъдат тяхна бъдеща професия. Защото това е неписаният закон на отбора, втората точка на който гласи: „Дисциплина!“

Затова категоричната декларация на момичетата в онази вечер дойде като гръм от ясно небе: „Друзарю Димов, днес няма да тренираме!“ Бойкот? Своеволие? Или пък край на всичко?

После в театралния салон Димов едва ли се възмущаваше повече от писмата, отколкото от осъзнатата цена на тази „пробвалена“ тренировка. В обновения отбор вече беше пулсът на колектива...

Миналата година бяха първенци на националната студентска група, без да загубят мач. През тази есен пак не отстъпиха позициите на лидер и на тер-

Хандбалистките на ВИФ „Георги Димитров“ са единадесет пъти републикански шампионки. Всъщност и републиканските първенства в България са точно единадесет. И ако това в първите години беше като неоспоримо право на възпитаниците на доцент Никола Кръстев, по-късно започна да става все по-

трудно и по-трудно. Една по една първите напускаха института, отиваха в други отбори, създаваха свои ядра и се мъчеха да победят с новия си отбор този вече първенец. Идваха млади и трябваше да става шампионки в трудна борба с някогашните шампионки. Дойде и млад преподавател - Томо

Вълчев - и той трябваше да воюва с цялата армия на Никол Кръстев (както с любов го наричат всичките му бивши възпитаници), пръсна на цялата страна. И трябваше да побеждава! За да запази тази традиция, която като че стана традиция за нашия ВИФ.

МОМИЧЕТАТА ОТ ВПИ-ПЛОВДИВ

на спечелиха срещу всичките си противници. Остана само горчивината от служебния резултат, за който нямаха вина нито спортистките, нито треньорът... Това са те - баскетболистките от Висшия педагогически институт „Паисий Хилендарски“ в Пловдив. Един институт, чиято спортна слава е свързана преди всичко с добрите традиции и успехи на женския баскетбол. В последните години свикнахме да четем редовно трите букви ВПИ в първите три реда от класирането на студентските шампионати на страната. Преди година се изкачиха на най-високото стъпало и отнесоха купата в своя институт. Не случайно ВПИ дава и основното ядро от състезателки за женския представителен отбор

на „Академик“ (Пг), който играе в майсторската група.

Един обикновен студентски отбор. И 14 млади момичета, за които вечните студентски външения от изпитните сесии, от пропуснатите в дни на мачове упражнения зряво се преплитат с преживяванията край баскетболните кошове. Някога Мария Фурланска мина по същия път. Сега е аспирантка в Ленинград. Катя Капитанова играеше в този отбор. Сега работи в научен институт. Десетки бивши баскетболистки от ВПИ разнасят знания из класните стаи на цялата страна. Други имена има сега в отбора, но отборът е пак същият...

Станко СТОЯНОВ

МЛАД

Две години физическо образование в школите. Вече в специални специалности.

Току-що футболът. Участие във футболните първености на специалността. Пенингтон - награда за ръководител. Хавърфорд. Снежана. Мен Клим. признание. ти, докато на българската.

НИКОЛОВА

...мо да представяме Мария Нико
...тя бе вече майсторка на спорта,
...окри 40 пъти нормата за майстор
...ние на 3 години притежаваше 22 от
...а за жени и девойки, два пъти ста
...шка, бе десета на европейските
...а и Утрехт, 15-а на съчетаното
...аите игри в Мексико, носителка на
...ет прероломпийския турнир в град
...а да я изпратят в „запаса“, след
...ицета в медицинския институт,
...ат думите обратно. Тя упорито
...а на две – за учение и спорт. И не
...е си е решила да свърже бъдещата
...се спорта. Мария продължава да е
...български плувници, защото си е
...бъде сред спортистите с виза за
...ижен, защото има неповторимо
...а да носиш в сака с плувния екип
...а с много добър успех!

СТАТЕЛОВ

...ни Стателов беше излязъл от кон
...ко поуморен, но както винаги ус
...средоточен. Бах го потърсил на
...треньор Алекси Алексиев ме ин
...ник и вторник той рядко идва на
...ет е през целия ден с лекции и
...ени дни в сериизата! Всеки може
...това за един състезател от чели
...ния спорт.
...ни Стателов е на върха сред най
...ната. Той притежава рекордите
...400 м св. ст. за мъже. Десет пъти
...ната за майстор на спорта по нова
...е записано срещу 2 сребърни ме
...ама „злато“ от победата в щафе
...ри в Атина и „сребро“ от второ
...став на европейско първенство на
...а е постигнато в едно напрезнато
...ия студент от специалността ко
...зми към ВМЕИ – Варна, кандида
...ампийара.
Петър ГЕРЧЕВ

ДА НАПУСНА «АКАДЕМИК»? ЗАЩО?

Дясното крило на столичния „Академик“ Младен Василев все още за някои кръгове от широката футболна аудитория е конфликтна личност. Признан и отричан, продължава да играе силно – и в дружествен си отбор, и в националния, в който напоследък старши треньорът В. Спасов сякаш формира нападателната формация на принципа: „Младен Василев плюс още трима.“

... Срегнах се с 24-годишния футболист няколко минути след олимпийския квалификационен мач с Испания в съблекалнята на нашите играчи. И вместо аз да подхва на разговора, инициативата взе Младен.

– Видяхте ли каква среща беше?
– Да, портахта си момчетата.
– То бива бруталност, но чак пък такава? Та това е жива „коридар“...
– Може би по този начин посещаят за втори мач в Испания?
– Трудно ще ни бъде там, но не смятаме да се предаваме! Нали знаете, има една приказка: „Сузи гаци риба не идат...“
Така обикновено става с разговорите на футболна тема. Уж трябва да говорим за „Академик“, за студентския празник, който наблюдава.

– Какво да кажа за „Академик“?
Тренираме, играем мачове и следваме.

– Нещо не върви тази есен...
– Така е. Но аз и моите съотборници не се отчайваме – до края на сезона ще се борим изъжк, а напролет имаме и повече донакинства!

– Нима не оказват някакви влияния върху самочувствието на тима?
Василев се смее:
– Имате предвид безлюдните трибуни, когато ние играем? Лошо е, че почти нямаме публика, която да ни подкрепя. Студентите в болшинството си имат свои любими столични отбори още от училищната скамейка и застават зад

„Академик“ само тогава, когато ни гостува съперник от провинцията. Но така пък слушаме долу, на терена, по-малко съвети как да вкарваме голове и какво да правим, за да не ни вкарват...
– Напоследък се утвърдихте в националния отбор, постигнахте и няколко важни гола у нас и в чужбина. Ако ви предложат да преминете в друг дружествен отбор, бихте ли приели?
– Да напусна „Академик“?... Но защо? Та в нашия състав няма слаби футболисти, живеем си задръжко, разбираме се добре със старши треньора Константин Костов. Въпреки че сега сме в дълото на таблицата в групата на майсторите, атмосферата при нас е спокойна, тренираме и играем без нерви и паника от изпадане...
– Тежат ли „трите дини“ – треньорките в „Академик“, лагер-школите и мачовете в националния отбор и следването?
– Не е леко. Но ние, студентите спортисти, успяваме да си разпределяме по-добре времето.
– Остава ли ви свободно време?
– Разбира се. Често пътувам до родния си град Сливница. Там живеят родителите ми. А тази година бих избран и за общински съветник. Наскоро си ходих в Сливница във връзка с едно искане на изборителите за благоустрояването на един от кварталите...
– И какво стана?
– Постарах се да свърша работата.
– Кажете нещо по случай 8 декември.
– За нашия празник? Пожелаван на всички колежки и колеги приятни часове през този ден, успешна завърка на зимния семестър и... по-малко огорчения на сесията. И още нещо – да не странят от площадките, салоните и игрищата. Нима не е по-хубаво да спортуват, отколкото да стоят в задимените кафенета?
Веселин ЛЕСИНГЕРОВ

С РАЗБИРАНЕ И ЛЮБОВ КЪМ СТУДЕНТСКИЯ СПОРТ

По случай празника на българското студентство 8 декември представител на редакцията се срещна с председателя на студентското физкультурно дружество „Академик“ – Софийска Районна Нейдков и вода разговор за тенденциите в развитието на студентския спорт, изостаната на дружеството в националния спорт и неговата дейност в международния спортен живот на студентите.

– Какви са главните задачи на студентския спорт в следващите години?
– През изминалите години и четири години студентският спорт и нашето дружество изобиха безспорен авторитет в страната и чужбина. Физическото възпитание и спортът сред студентите е играл важна роля и в члените режиси, особено по широчините студентски спортове баскетбол, лека атлетика, волейбол, тенис и други. Дружеството е изпълнявало успешно правителствените решения за развитието на основните спортове. Шампионската титла, която завоюва нашият отбор по класическа борба, доби особено блестящ на фона на първото място, което България зае на световното

първенство. Но само силни представителни отбори не са достатъчни. Наша главна задача е да изградим и силни вузовски отбори, които да участвуват в различните републикански групи.

На физическото възпитание и спорта сред студентската младеж ние гледаме като на морско средство за подготовка на здрава и издръжлив хора. Не е все едно да им един специалист след завършването си ще бъде работоспособен десет или двайсет години.

– Дружество „Академик“ има значителен престиж в международния студентски спорт и е активен член на ФИЗУ. Какви са задачите в тази насока?
– Спортният календар на дружеството с често студентски прояви ежегодно се обогатява. Имаше традиционни връзки със студентските организации в социалистическите страни и особено с „Буревестник“ и МГУ „Ломоносов“ (Москва), с АЗС (Польша) и други. Реброби участници сме в университетите, в турнири по волейбол „17 ноември“ в ЧССР и много други. Поддържаме приятелски контакти с режиси студентски отбори и в капиталистическите страни.

НА СТАРИНИЯ ГРАД...

Двете спортни секции имат богат вътрешен спортен календар. Традиционните кросове, състезанията по кръговата система на хандбал и баскетбол, гребането на Дунава привличат спомощни участници.

На тазовишното студентско първенство футболният отбор на института (треньор Г. Гешеб) спечели сребърните медали; а най-добрите сили на „Академик“ (Свищов) са също от студентите на ВФСИ; медалисти от студентските игри са националните състезатели Божидар Генчев – тенис на маса, Румен Максимов и Велико Дончев – биглане на тежести; златен медал спечели шахматистката Гинка Николава.

Студентите спортисти са и основата на побечето представителни отбори на градското физкультурно дружество, което не напрасно носи името „Академик“.

Харалампи ЯРЪМОВ

НА МНОГО ФРОНТОВЕ

„Баскетболният отбор на ВМЕИ „Ленин“ победи „Локомотив“ – София“, „Армеецките баскетболисти претърпяха загуба от бъдещите инженери!“ Свикнахме с тези заглавия на вестниците и те не ни правят вече впечатление като сензации. Един студентски отбор без звезди, ръководен добре от своя треньор Г. Кръстевич, играе силно в „А“ група. Но това не е изключение за отборите на най-голямото висше учебно заведение в страната. Те се представят успешно сред най-силните отбори в „А“ или „Б“ групи по волейбол, хандбал, лека атлетика, плуване, спортна гимнастика, тенис, фехтовка, тенис на маса, шахмат, борба, топка и т. н. И това е така вече години наред, защото преподавателите от катедрата по физкультура на института не са само „учители в часовете от учебната програма“, а живеят спарено с успехите или пораженията на спортния студентски клуб. Кой дава тон? Ръководителят на катедрата Спас Спасов, М. Минков, Св. Керкова, Г. Кръстевич, Св. Станев, Ив. Цветков и т. н. Няма да събереме, ако изредим имената на всички спортни специалисти във ВМЕИ. Един дружен колектив, който дава своя принос не само за успехите на представителните отбори на институ-

тута, но и за масовото участие на студентите в спортните замишания. През учебната 1968/1969 год. техният брой е бил 7000 души – сега надхвърля 17 000.

Студентите от ВМЕИ се слават със своята тежка учебна програма – трудно се става инженер, – но с удобността намират време и за този неизменен признак на човешкото здраве – спорта, все по-авторитетно се наместват в общостудентски, републикански и международни първенства и състезания. Разбира се, не им е леко, защото тази армия от 10 000 бъдещи инженери няма нито една собствена материална база и всяка тренировка или участие в спортна проява означава за тях продължителни пътувания по трамвай и автобуси до няколк площадки в крайните квартали или до дружествен стадион, предлози по изключително гостоприемство на студентите от ВМЕИ.

И все пак всичко не е така страшно – докато сме млади, докато има силна любов към спорта!

Иван ГРЕЧЕНЛИЕВ

НИЩО НЕ Е ВЕЧНО ПОД СЛЪНЦЕТО...

Специално

за „СТАРТ“ от АПН

За пръв път съветските любители на футбола наблюдават такава падение на шампиона. За едно лято носителът на титлата ЦСКА се превърна в обикновен ютсайдер и едва не изпадна от висшата лига. Нямаше резултат дори моралният „допинг“ – участието на армейските футболисти в турнири на европейските шампиони. И в този турнир, и в първенството на страната ЦСКА продължаваше да играе слабо.

На фона на армейските несполуки редица други изненади доста поизбледнаха. Почти незабелязано московските клубове „Динамо“ и „Спартак“, които преди година заемаха второ и трето място на почетната стълбичка, слязоха надолу, извън групата на призворите. А на всичко отгоре през миналия сезон динамовци държаха в ръцете си и купата на СССР.

Новият шампион е „Динамо“ (Киев), а след него се нарешиха „Арарат“ (Ереван) и „Динамо“ (Тбилиси). В Москва остана само купата на СССР, забравена след тежка борба от „Спартак“. Но и тая победа на московския клуб бе до някъде помрачена от слабостта му представяне на международната арена: не можа да се класира за осминафиналите в турнира за купата на УЕФА.

Само московският „Динамо“ засега е без грешка в турнира на носителите на купи – достигна до четвъртфиналите, за да защити поне малко репутацията на миналогодишните лидери в съветския футбол.

Московските любители на футбола отдавна се питат защо столичните клубове все по-често напоследък играят второстепенна роля в първенствата на СССР. Аргументите са най-различни, но безспорно е едно: сега периферията на футбол (особено украинският и закавказкият) прогресира явно по-бързо от московския. И това е закономерно, като имаме предвид постепенното изравняване на условията и възможностите за занимания със спорт – включително и с футбол. По-рано столицата изпреварваше периферията в това отношение, а сега вече не е така. Безспорно е израстването на националните треньорски кадри, футболните школи, спортните бази и т. н.

Особено очевиден е този напредък в украинската столица Киев. Тъкмо той отново изкачи киевските динамовци на футболния трон. Борбата между минало-

годишните призвори и „Динамо“ наподобяваше игра на котка и мишки. В ролята на котката бе киевският клуб, а мишките бързо се разбягаха и съдбата на златните медали бе решена месец и половина преди края на първенството, в началото на октомври.

Клуб № 2 в страната стана ереванският „Арарат“, който никога по-рано не се бе изкачвал над осмото място. Ереванци поднесоха такава изненада, която през всеки друг сезон би предизвикала бурна и продължителна дискусия. Този път обаче имаше толкова много непредвидени неща, че изкачването на „Арарат“ до сребърното стъпало стана тихо и спокойно, като обикновена закономерност.

За самия „Арарат“ този успех ще има твърде важни последици. Защото сребърните медали бяха спечелени не поради

дисциплина. Сега най-после в арсенала на „Арарат“ видяхме съчетание между традиционната склонност към импровизация и постигнатата в тренировките колективна дисциплина, която уесеторява ефикасността на индивидуалните действия. Ереванци вече умеят да се отбраняват хладнокръвно и да владеят инициативата в средата на терена, а това придаде особена сила на нападателните им акции – винаги привлекателни и остри. С други думи, в сезонната игра на „Арарат“ ясно се долавят безелите на високата класа. Средната линия на ереванския клуб, изградена от младите полузащитници Андриасян, Бондаренко и Заназян, влиза изцяло в олимпийския отбор на СССР, а нападателът Ицоян носи фланелката на първия сборен отбор.

Възходът на „Арарат“ се свързва с име-

ла. Всичко това заедно с отличната материална база (ереванският централен стадион е едва ли не най-добрият в СССР) създаде необходимите предпоставки за личностен скок в играта на „Арарат“.

За „Динамо“ (Тбилиси) трепетно изпито в първенството на страната е истински макар и не особено голям. Грузинските футболисти вече са били шампиони през 1925 г., винаги е имал играчи във висшата класа, особено нападател. Но само в сред осемдесетте години се наблюдава борба на страната.

Сега в редицете на тбилиските играчи защитниците Дзюлдзубидзе и Кварацхелия, полузащитникът Асатиани, нападателът Гиви Ногия. Коронирани са „Динамо“ е в ръцете на Габриел Кварацхелия.

Момент от възлов шампионатен двубой: киевските динамовци (в бяло) се защитават срещу тбилиски голмайстор Г. Ногия.

цастливо стечение на обстоятелствата, а благодарение на редица игрови достойнства, каквито по-рано отборът не притежаваше.

Футболът в Армения е много популярен. Армийските футболисти са temperamentни, високо технични и изобретателни, но им липсваха други важни качества – атлетизъм, издръжливост, тактическа

то на новия му треньор Николай Глебов, който за един сезон успя да повдигне благодотворно върху игровия стил на ереванци. Но мисията на Глебов беше успешна само защото в Ереван вече бяха на зряла условия за създаване на ансамбъл от висока класа. През 35-годишното си съществуване ереванският клуб натрупа солидни традиции, създаде собствена игрова шко-

по име и отряда известни във футбо-

ния спорт. Всеки от първите негови играчи на тбилиския футбол изкачи пробелките на Висшата лига. А както е известно, редица бразилци носи само полза на футбол.

Владимир КИРЯКОВ

«ТАЙНАТА» НА КИЕВЧАНИ

КИЕВ, специално за „СТАРТ“

През последното десетилетие киевският клуб „Динамо“ стана еталон на съветския футбол. Редица други отбори се равняват по киевчани, вземат пример от тях, стремят се да им подражават.

Каква е „тайната“ за стабилните успехи на киевските футболисти? Няма да се боркам, ако кажа, че главна роля за победите на „Динамо“ – предишните, сегашните и бъдещите – играе отлично подобреният състав от изтънчени, ансамбълът, в който не прозвучава нито една фалшива нота.

Основан през 1928 г., киевският клуб стана шампион на СССР през 1961 г. и пръв наруши хегемонията на московчани. През следващите два сезона обаче киевчани

Двама от Анатолиевците в киевският отбор: Пузач (горе вляво) и Бишовец.

новени средняци. „Епохата на възраждането“ им е тясно свързана с името на Виктор Александрович Маслов – един от най-добрите съветски треньори. Той рязко промени тактическия рисунок на играта: отборът се откажа от персоналното покритие в защита и възприе зоновия принцип. През 1966 г. Маслов отиде още по-далече. Като изхождаше от майсторството на изтънчените, с които разполагаше, още преди световното първенство в Англия той прибегна до схема с четирима полузащитници и остави само две „щатни единици“ в нападението. Ала това съв-

сем не значеше, че „Динамо“ се ориентира към защитен маниер на игра. По-скоро така бе направена крачка към универсализиране на играчите: и нападателите, и полузащитниците еднакво добре вкарваха голове.

А когато през 1969 г., след серия от три поредни шампионски титли, играта на киевчани отново започна да линеа, надигнаха се гласове, че възприетата схема е изживяла себе си, че по-прогресивна е постройката с трима полузащитници и трима нападатели. Миналогодишният сезон сякаш трябваше да потвърди това мнение – „Динамо“ остана на седмо място. Ала истината беше друга. Просто някои играчи на отбора бяха вече на критическа футболна възраст, а други загубиха добрата си спортна форма. Виновна беше не схемата, а пак... изтънчените. Това бе доказано от сезона на 1971 г.

Киевчани го посрещнаха с нов треньор: Маслов подаде оставка и се върна в родния си московски клуб „Торпедо“. Мястото му бе заето от Александър Александрович Севигов. Значителни изменения претърпя и съставът на отбора. От трикратните шампиони на страната останаха само Рудаков, Соснихин, Медвиг, Пузач, Мунтян, Хмелницки и Бишовец. При това последният бе преследван от травми и играеше рядко.

Преди началото на сезона новият наставник на киевчани заяви, че е привърженик на играта с две крила, и смята, че зоната защита в чист вид не винаги е сигурна. В интервюта с журналистите Севигов повтаряше, че в отбрана динамовци ще се придържат към комбиниран вариант, а на предна позиция ще държат трима нападатели. Още по време на предсезонната подготовка обаче треньорът трябваше да се откаже от намеренията си. Първо, отборът бе свикнал да се защитава в зона и второ, имаше само едно крило, чието качество бяха в тон с изискванията на съвременния футбол. С една дума, тактическият рисунок на „Динамо“ остана непроменен. Отново възтържествува принципът за рязки подбор на играчите – и украинският клуб спечели пета шампионска титла. Големи заслуги за това имаше и треньорът, който успя майсторски да слепи колектива.

Позволете ми сега да ви запозная с ония 15 футболисти, които бяха наградени със златни шампионски медали:

Евгений Рудаков – 29-годишен, вратар с блестяща реакция, еднакво добър в рамката на вратата и при излизанията. Греша рядко. Основен вратар в съветския сборен отбор.

Сергей Доценко – десен защитник, пре-

минал от ташкентския „Пахтакор“. Височък е, но трупен за преминаване, умело се включва в атаките. Участва в олимпийския отбор на страната.

Вагум Соснихин – изключително интензивен централен защитник, поради което го наричат Директора. Играе в олимпийския отбор.

Стефан Решко – упорит и съобразителен „стопер“, по-рано играеше в одеския „Черноморец“. И той е „олимпиец“.

Виктор Матвиенко – отначало играеше в центъра на защитния блок, но не успя да прояви особено и го прехвърлиха на левия фланг. Като ляв защитник за един сезон постигна голям напредък, повикаха го дори в сборния отбор на СССР. Обича да се включва в атаките.

Владимир Мунтян – диригент, от който започват почти всички атаки. Притежава отлична техника, мисъл и ориентация при всяка обстановка. Основен играч на сборния отбор.

Виктор Колотов – може би най-колоритната фигура в днешния съветски футбол. Дойде в „Динамо“ от „Рубин“ (Казан). Непрекъснато е в движение, напомня с нещо знаменития бразилец Жаурзиньо. С удоволствие вкарва голове. Играе в сборния отбор на СССР.

Фьодор Медвиг – полузащитник „с две сърца“, подвижен, полезен в нападение, но е преди всичко разрушител на противниковите атаки.

Владимир Трошкин – бърз и повратлив полузащитник, еднакво добър в отбрана и нападение. Капитан на олимпийския отбор.

Анатолий Пузач – нападател, чието основно оръжие е неочакваният удар от най-неудобна позиция.

Виталий Хмелницки – бърз, издръжлив нападател, майстор на дрибъла и играта с глава. Периодически го викат и в сборния отбор на страната.

Анатолий Бишовец – импровизиран способен да надиграе сам двама-трима противникови защитници. Когато не страда от травми, винаги намира място в сборния отбор.

Владимир Веремеев – полузащитник с висока култура на паса, майстор на коварните главни удари. Участва в олимпийския отбор на страната.

Анатолий Бозовик – атакуващ полузащитник с много силен удар.

Роман Журавски – физически силен и бляк „стопер“, способен да изключи от игра поверения му противников нападател.

Това мога да ви разкажа накратко за новия шампион на СССР по футбол – отбора на „Динамо“ (Киев).

Леонид КАНЕВСКИ

ФУТБОЛЪТ В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

ПЕТ МИНУТИ С МАРИО ЗАГАЛО

«ЧОВЕКЪТ НА ПОБЕДАТА»

Това е в прегръдките на ликовците си другари. Под ръководството на треньора Загало бразилският национален отбор завинаги отнася купата „Жуа Риме“.

Снимка: Алексей ХОМИЧ

В традиционния треньорски организирани от УЕФА в България за треньорите на националните отбори на европейските страни, бяха назначени треньорът на бразилският отбор Марио Загало и преподавателят по физическо възпитание Перейра – отговорник за физическата и атлетическата подготовка на световния шампион. Към двамата специалисти бяха отправени редица интересни въпроси.

Ще имате ли срещи в Европа за световното първенство през следващата година?

През 1974 г. ще прибегнете ли към същата тактическа концепция, както в Мексико?

В общи линии ще приложим същата тактика. Така се готви в света и представителният юношески отбор, който тая да участва в международно-юношески турнир в Кан.

Колко продължава тренировката на елитния бразилски отбор?

Играе се цялостно, а тренировките зависят от периода, който се намира подготвя. В общи линии нашите играчи тренират ежедневно по един час.

Използват ли специализирани играчи за изпълнение на ударите, дузпите, свободните удари?

Разбира се! Използваме играчи, които най-сполучливо изпълняват.

Използват ли тестовите игри за подготовка на играчите от местните отбори?

зацията на отбора, тъй като те ни дават обективни данни за физическите възможности на играчите.

– Какъв критерий използвате при съставянето на отбора?

– Преди всичко се ориентираме към състава, който има добри резултати. Интересуваме се от физическата подготовка на всеки играч, сърчността и личната му ориентировка.

– Какъв беше личният режим на играчите по време на продължителния тренировъчен лагер преди Мексико?

– В Рио де Жанейро на всеки 10 дни играчите имаха по един свободен ден. В Мексико на различни интервали, определени от треньорите, имаха по няколко почивки от половин ден.

– Кой състави плана за подготовката на бразилския отбор и кой го одобри?

– Планът бе съставен от треньорите на отбора и беше одобрен от техническата комисия на федерацията в състав (председател, трима треньори и двама лекари).

– Как се отрази горещината върху физическото състояние на бразилските играчи в мача срещу Англия?

– Цветнокожите понасят по-леко големите горещини. Така или иначе, отборът на Бразилия беше по-добре подготвен от английския.

– Как се постигна психологическата подготовка на отбора и какви бихте казали за набравеният от вас опит, тъй като е известно, че още по време на светов-

ното първенство в Швеция към отбора е бил прикрепен и психолог?

– Психологическата подготовка се осигуряваше от „петорката“, която отговаряше за цялостната подготовка на отбора (трима треньори и двама лекари). Присъствието на психолог в техническия колектив не се оказало целесъобразно още по време на първенството в Швеция. Играчите проявяваха истинско недоволство към многобройните психологически тестове, на които бяха подлагани. Петорката следеше отблизо психиката на всеки играч. Облечен в пълно доверие, Пеле стана един от най-приближените и искрени сътрудници на Загало. Петорката беше осведомена за частния живот, предпочитанията и вълненията на играчите. На тях се явяваше с разбиране и симпатия.

– Какво влияние оказваше печатът върху играчите?

– Можем да кажем, че имаше периоди, когато много от играчите бяха жестоко критикувани в печата. Но постепенно между тях се създаде убеждението, че не трябва да се вълнуват от мненията на журналистите. Всеки трябва да играе, както знае и както се изискваше от него.

– Променяте ли тактиката за всеки мач?

– Да! Тактиката трябва да се променя за всеки мач. Например в срещата с Чехословакия имахме една тактика, а с Англия друга.

– В какво се състои разликата в тактиката?

– Досега ви отговаряхме искрено на всички въпроси. Молим ви да ни разберете – и ние си имаме малки лични тайни. Не се сърдете, но не можем да ви отговорим на този въпрос.

СПОМЕНИ ОТ АНГЛИЯ '66

Последният решителен мач за европейско първенство в V предварителна група Португалия – Белгия завърши 1:1, след като на португалските футболисти бе нужна победа с 2:0, за да се класират за четвъртфиналите. В този мач нашите българи противници в квалификациите за световно първенство противопоставиха следния състав: Ламас – Да Силва (Октавио), Умберто, Родригес, Мендес – Граса, Перес, Симоес – Нене (Жорже), Торес, Еузебио. Играта бе проследена от специалния пратеник на „Франс футбол“ Жан-Филип Ретакер, който коментира показаното от португалския отбор.

Селекционерът Гомес да Силва и треньорът Жозе Пегромо трябва да съжаляват, че се поддадоха на сантиментализъм и за този последен решителен мач „реконструираха“ оня състав на отбора, който по жъна толкова много слава през 1966 г. в Англия. Тъкмо затова те повикаха храбрия Торес с неговата отлична глава на гигант и дълги крака на жерав, преминал от „Бенфика“ в „Сетубал“, но отново пръв стрелец на страната. Тъкмо затова оказаха доверие на „царя“ Еузебио, който преди мача бе заявил: „Травмата в коляното, която ми пречеше на тренировката в четвъртък, вече е излекувана. Мога да заема поста си.“ Присъствието на Еузебио беше много важно както в психологическо, така и в техническо отношение. Уви! Три пъти уви! Еузебио не беше оздравял. Това стана ясно още в първите минути на играта, когато го видяхме да накуцва с биндаж на дясното коляно и да се пази от остри

FOOTBALL

стълкования. На всичко отгоре Еузебио не бе тренирал четири дена, а нервите, похабени през това време, се бяха превърнали в... излишни килограми. Затова той бе неточен при всичките си акции, включително и при оня удар на празна врата в 89 минута, който през 1966 г. не би поел пътя към облаците...

Днес всички португалци са разочаровани и малко яросани, склонни са да стоварят част от отговорността за несполуката и върху своя контузен играч, което без съмнение е несправедливо. Изглежда, че като оставим настрана случая с Еузебио, португалският национален отбор има нужда от подмладяване, не бива повече да се осланя на миналото. Срещу белгийците той напрасно търсеше добри колективни действия, не можа да покаже задоволителна хомогенност, лесно губеше топката и си позволи отбранителни рискове, използвайки защитна постројка в линия, което в края на краищата се оказа фатално. Общо взето, белгийците имаха по-добри прояви, като оставим настрана вратаря Дамас, централния защитник Родригес и полузащитниците Перес и Симоес. Португалските футболисти изглеждаха нервни и несръчни, което бе доста неочаквано за играчи с тяхната репутация на отлични техници...

Въпрос на днешен или нещо повече? Бъдещето ще покаже. Но не особено убедителното представяне на португалските клубове в европейските турнири през последните години вече създава безпокойство. Може би лаврите, пожънати от „Бенфика“ и националния отбор в периода 1961–1966 г. са твърде тежки; за да бъдат носени днес? Ако е така, по-добре е португалците изобщо да ги забравят.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ СЪВЕТВА

Подвижен, бърз, добър събеседник, отличен организатор – така накратко може да се охарактеризира дългогодишният председател на ФИФА Спенсър Роуз. Той е главният режисьор на най-големите футболни прояви в света. За заслуги към футбола в най-широката смисъл на думата Роуз бе удостоен от английската кралица с почетното звание „сър“. Неговото футболно верую е изкристализирало в седем точки – съвети към футболните ръководители, дейтели, треньори и играчи.

1. Към председателите на футболните федерации: Трудно е да се дават каквито и да било съвети на председателите на федерациите. Те са много чувствителни и лесно се обиждат. Може би е достатъчен само един съвет: да бъдат „шефове“, и то големи!

2. Към председателите на футболните секции: Да ръководят, да водят, да следят и да съобразяват всичко, което се отнася до футболната секция, като се започне от членовете на ръководството, треньорите, играчите и се стигне до най-обикновените привърженици на отбора. Да се борят за честно спортивно име в целия свят.

3. Към треньорите и техническите ръководители: Също не е лесно да им се дават съвети. Но те трябва да помнят едно: основна при тяхната работа с играчите от отбора, с който работят, е изграждането на висок спор-

тен дух. Нека учат играчите при победа да бъдат скромни и кавалерски да понасят загубата.

4. Към футболистите: Трябва да играат, и то колкото може по-добре. Трябва да знаят също, че футболът по начало не е само игра, а и взаимно отношение между хората и че решението на съдията са безапелационни. Всеки жест на несправедлив изключва такъв играч от кръга на спортистите.

5. Към футболните съдии: Винаги трябва да бъдат на висота – физически и морално. И да бъдат справедливи. Абсолютно справедливи!

6. Към привържениците, запалници: Нека бъдат верни на своя отбор при добри и слаби прояви на играчите. В годините, когато техният отбор постига отлични и незадоволителни резултати. Нека помнят, че на игрището има два отбора, и да ръкопляскаят по-добрият.

7. Към спортните журналисти: Да пишат реалино, а не сензационно.

С НЯКОЛКО РЕДА

Една от големите футболни надежди на Норвегия е 18-годишният Мани Тофте – юношески шампион по... ски в азиатската комбинация. Тая година младежът имаше големи заслуги за юношеската шампионска титла, спечелена от неговия клуб АИК за сметка на фаворита „ФФ Малмьо“.

„Манчестър Юв“ прогласява да е най-популярният отбор в Англия. Тая година той пръв достигна четвъртата от общо 1 милион зрители, наблюдавали срещите му у дома и на чужд терен въпреки забраната да използва собствения си стадион „Олд Трафорд“ в началото на сезона.

Треньорът на английския национален отбор Алф Рамзи наблюдава неотдавнашния мач за европейско първенство ГФР – Полша 0:0 в Хамбург и между другото каза: „Силно впечатление ми направи техническата на полците. Германският отбор бе по-динамичен, но нямаше играчи, способни да пробият полската защита...“

Всяка година специална жури на Италианската футболна федерация присъжда титлата „Иминаторе д'оро“ (златният селян) на най-добрия треньор в страната за изтеклия сезон. Последен неин носител е 38-годишният Джулио Корсини, който изкачи своя отбор „Аталанта“ в първа група.

КОРУПЦИЯ,

ИЗМАМА И...

ТРАГЕДИИ

В ПРОФЕСИОНАЛНИЯ

СПОРТ

„сънародници“. Той предварително бе заложил значителни суми за победата на... своя противник Уилърд и след 25-ия рунд обяви на жена си, че трябва да си отиде в къщи, защото останалото не е за нея. Още в следващия рунд Джонсън падна на земята и зауби мача с нокаут. По-късно една снимка доказа, че „загубеният създание“ Джонсън държи ръката пред очите си, защото слънцето го заслепява.

Четири години по-късно Уилърд на свой ред загуби световната титла. И този мач отново бе съпроводен с измама. Неговият победител Джек Демпси натроши лицето и ребрата му с твърди като камък юмруци. Едва преди едно десетилетие бе недвусмислено доказано, че Уилърд наистина е станал жертва на камени юмруци. Демпси бил напудрил бандажите на ръцете си с гипс и през почивките между рундовете, когато му давали вода да изплакне устата си, плъвел водата в ръкавиците. След като нокаутира Уилърд и сиев ръкавиците си, на пода паднали парчета гипс...

Така е не само в бокса. В конния спорт опитни хора непрекъснато увеличават годишните си доходи благодарение на протия факт, че... конете не могат да говорят. През 1958 г. на едни големи състе-

спечелили при залаганята по 20 000 марки, бяха помолени най-учтиво вече да не посещават хиподрома. Както виждате, шефът с нагласните конни набявания в ГФР не върви зле...

Тайното оръжие на някои днешни победители често се крие в кутията с халчета. Употребата на допинг, започнала да се практикува най-напред в конния спорт, води до тежки поражения върху здравето на спортистите, дори до смърт. Най-нашумелите смъртни случаи през последното десетилетие са:

1960 г. - датският колоездач Кнут Йенсен по време на олимпиадата в Рим (снимка 3);

1967 г. - английският професионален колоездач Том Симпсън;

1968 г. - западногерманският професионален боксьор Юп Елце (снимка 4).

Когато съперничеството между спортистите излезе извън рамките на честната борба, хрониката на мръсните трикове в спорта се попълва с нови, най-чуждовати редове:

През 1905 г. участниците в обиколката на Франция се трупаха на купчини с белоснегетите си по шосето, защото някой пръскаше пирони по техния път - изглеж-

зания в Дюселдорф смятаният за фаворит западногермански жокей Паул Фукс (снимка 2) седеше на своя кон Невад като... чиновник в обедната си почивка. На финала той пристигна чак трети и след разнищването на подробностите около цялата история бе пратен за една година в затвора.

През 1965 г. на едно състезание в Хамбург трима от най-слабите жокеи се класираха на първите три места. Залогът в тяхна полза изплащава 952 срещу всеки 10 марки. Неколцина от участниците в това „състезание“ бяха дисквалифицирани до края на живота им, а двама господа,

когато напред се откъсваха „чужди“ състезатели.

През 1911 г. един отровен банан изправи германския колоездач Валтер Рют пред прага на смъртта.

През 1956 г. фигуристът Тило Гутцайт забеляза едва на леда, че кънките му са забити със слабостта си.

През 1969 г. италианският колоездач Итало Цицололи намери в един предложен му отстрана сандвич парчета стъкло.

Фактите са достатъчно красноречиви и едва ли се нуждаят от специален коментар...

ПАНОРАМА

От известно време насам треньорът на френските скиорки английският Жак Фурино се занимава с проучването на статистическите данни за снежната покривка в Салорв през последните 10 години. От друга страна, френският химик Тузен бе натоварен да анализира известно количество сняг, донесен от града на спортистите зимни олимпийски игри. Ученият е установил, че този сняг има по-висока и по-стабилна влажност, отколкото снежната във френските Алпи, и я запазва независимо от температурата на въздуха. Японският учен утвържда по-трудно, а при много студ не замръзва в толкова компактна маса, както европейският. Според Тузен всичко това има огромно значение за тренировките по които трябва да се извършват те на състезателите в зимния спорт. Французите вече правят различни проби. Разбира се, всичко се пази в тайна.

С метеорологическа целта вания напоследък усилват своята мисия и организаторите на олимпиадата в Мюнхен. С помощта на сравнителния метод е установено, че атмосферните условия по време на игрите няма да бъдат особено добри. В крайна сметка трябва да се очакват мъгли, дъждове и ярмометични бури, а ценя на температурата ще бъде около нула - 10 септември - суров и падаен вятър. Единственото надежда на организаторите е, че както често, прецизирането на метеорологичните данни няма да се сбъдне.

Според съобщение на вестник „Дейли Мейл“ англичаните са направили в ГФР група от фашисти, натоварени с шпионската мисия да изследват подробно с подробности възможностите на западногерманските състезатели по време на това не е случайно: в Англия на мнение, че западногерманските ездачи ще бъдат най-големите съперници на англичаните в олимпийските състезания. Върху него с кинокамери, английските фашисти са успели да заснемат и един от най-добрите пажовете „тайни“ обекти в ГФР - трасето за конния крос по време на олимпиадата, което ще бъде оформено според проекта на архитект Ханс Брикман. Понастоящем въпросните филми се проучват от най-известните британски експерти в конния спорт.

Международната федерация по ветроходство реши, че по време на олимпийските състезания в Мюнхен за пръв път на допингов контрол ще бъдат подложени и участниците в този спорт. Коментирайки това решение, някои спортни наблюдатели отбелязват, че ще бъде интересно да се види как на такъв контрол например се подлага норвежкият принц Харалд, който ще защитава цветовете на своята страна в състезанията по ветроходство... В най-скоро време Международният олимпийски комитет ще разпрати до всички ветроходци, които ще участвуват в предстоящата олимпиада, пълен списък на забранените препарати.

Една френска електронна машина е посочила Жак Анкетил за най-добър колоездач в света през всички времена. Съобщението за това е предизвикало бурна реакция в Италия, където спортната общественост е на мнение, че машината е била програмирана с неточни или непълни данни. „Не може да има съмнение, че спортната кариера на мажор Флустио Копи е много по-богата и слава!“ - твърдят италианците. Не остават назад и белгийците. Говори се, че те са следред подготвят серия с електронна машина и са сигурни, че тя ще посочи името на Еди Меркс.

Няколко реда от ДРУГО Е, КАТО ВИДИШ...

WORLD SPORTS

В месечния предолимпийски коментар на английското списание „Уърлд спортс“ журналистът Нейл Уилсън между другото пише:

Един англичанин, който няма да се оправдава и да обвинява съветските спортисти в професионализъм, когато те спечелят обичайния си куп медали в Мюнхен, е Джон Андерсън - треньор на европейския шампион на 400 метра Дейвид Дженкинс. Неотдавна той се върна от една триседмична обиколка в Съветския съюз.

Подтикнат от интереса си към скока на височина, Андерсън отиде там, за да надникне зад кулисите и да прецени съветските идеи по отношение на прилаганите технически особености в скока на височина. Както твърди самият той, стремел се е да не изпусне нищо от погледа си: „Може

но аз стигнах до заключение, че съветските атлети едва ли се подготвят и тренират различно от английските. Дълго време смятахме, че при русите съществува колосален професионализъм. В нашите очи те бяха хора, които са се посветили изцяло на спорта, които получават значителна финансова подкрепа и се ползват от специални привилегии. Сега обаче вярвам, че те са истински аматьори, истински студенти и хора, които тренират след работа или след учебните занятия - точно както е и с англичаните.“

Андерсън дори заключава, че спортните съоръжения в Съветския съюз са в общи линии като английските. Според него източник на съветските успехи е широката мрежа от спортно-медицински съоръжения и големият брой треньори, които работят целодневно в най-обикновените спортни

СПИРАЧКИ ЗА СКИОРА

Напоследък при изработване на скиорското облекло все по-често се използват различни тъкани от изкуствена материя, които добре задържат топлината на тялото при силен вятър и не пропускат влага. Те обаче носят и известна опасност за скиора, защото хлъзгавата им повърхност превръща всяко падане по стъръните участъци на пътята в продължително и болезнено.

Често по гръб. Затова наред с всички други производителите на спортен инвентар вече мислят и за създаване на „антихлъзгаво“ скиорско облекло.

Човек може лесно да си помогне и сам, като на най-уязвимите си места при падане постави „спирачка“. На снимката виждате един начин за изработване на такива „спирачки“ от парчета кожа и други издръжливи тъкани

ВЪПРОС НА ТЕХНИКА

еда да пристигнем в Харлем, знае твърде малко за холандския баскетболен шампион: че в „Левис Фламингос“ играят няколко американци, чеборът е обладан от желанието да еди и този път — така, както вече беждава у дома си „Юбенту“ (Барна), „Збройовка“ (Бърно), „Рат-Бел“ (Брюксел) и други реномиранибори. Но това бе крайно недостатъчно за една по-пълна представа за тивника на „Академик“ (СФ) в осифиналите на турнира за купата европейските шампиони. В Холандразбрахме, че „Левис Фламингос“ едготвля от известния американтренър Мак Грегор, че освен двана официално регистрирани америкиски играчи Моор и Марианоу втава играят още 5 натурализиранетехни сънародници, че холандцитет роста играчи за „втория етаж“:зианоу (217), Кип (207), Акербоон).

„Кенемер спортхал“. За топката се борят (от ляво на дясно) Шруер, Ил Яков и Х. Кип.

и Бързаков (4). Пълната опека не о вкуса на холандците и те заиграоста твърдо, на моменти — дори бо. Зоната на домакините до не бе от нас високо качество и първите 20 минути техничната на на студентите им донесе преднина 15 т. — 52:37. Влизането на Марианоу след почивката намали разликата — не без съдействието и на нашата защита. Въпреки победата на холандците „Академик“ доведе мача до победкрай — 94:92 и спеше реванша на 11 а до „Въпрос на техника“.

Иван ГРЕЧЕНЛИЕВ

Христо Дойчинов (с топката) отново се е извисил над всички и шурмува противниковия кош. Той бе героят на софийския мач между „Левски-Спартак“ и АЕК (Атина).
Снимка: Емил МАНДЖАРОВ

ТУК СЕ СЛУША МОЙТА ДУМА!

Навярно сте чували, че приятелите и почитателите на Христо Дойчинов наричат центъра на „Левски-Спартак“ и на националния баскетболен отбор Пантера? А който го е видял в четвъртък (в зала „Славница“ или на малкия екран) в първия осминафинален мач на „синьо-белите“ срещу АЕК (Атина) от турнира за купата на носителите на национални купи по баскетбол, лесно би разбрал произхода на това ласкаво прозвище. Да, наистина Дойчинов игра като пантера срещу респектиращия и с името си на един от добрите европейски център-нападатели, и с ръста си Тронзос, не се сепна от няколкото „чадъра“ на гиганта и с мъжество и всеотдайност показва как волята може да диктува разликата във височините. А оптим — и един силен коз на съперника.

Цифровото изражение на дълбока Дойчинов — Тронзос: 202:216 см, 36:12 точки, 40:35 игрални минути (като половината от своето време гъркът прекара като фигурант, „намежал“ от фалове), 2:5 лични нарушения, показва ярко явното превъзходство на българина. Както впрочем бе подчертано и превъзходството на нашия отбор над реномираните гости, доведе до приятната изненада от разгромната победа с трицифрен резултат — 103:69 (46:30). И пак болята, духът бяха щитът и мечът на „Левски-Спар-

так“ — един непотръстен юмрук във всички варианти на състава си, насочен към една цел през всичкото време. И в края на краищата успя да се добере до „брадата“ на съперника си, за да нанесе нокаутиращия удар. Защото при пасив от порядъка на 34 точки допусналия го тим обикновено е принуден да изслуша неприятното „аут!“ от европейския турнир.

Обикновено, но не винаги. . . И специално АЕК — доста трудно. Тъй като тъкмо домашният „лифт“ е изкачвал този състав до върховете през вече 12-годишното му участие с променлив успех в различните клубни първенства. И което на свой гръб изпита друг наш отбор, ЦСКА, отпътувал преди 5 години за Атина с преднина от 26 т. и. . . напуснал в крайна сметка турнира на шампионите след загуба с 30 точки.

Така че най-малкото е наивно да се смята, че на реванша след два дни „Левски-Спартак“ ще срещне един обезбеден и примирен противник. Гръцкият треньор Паскалидис има основание да счита, че в Атина и съдийските свирки на Зорн (ГФР) и Пистинер (Израел) ще свирят по нотите на „сиртаки“.

Но отново с вяла, отново с дух и (този път — задължително!) с повече разум „Левски-Спартак“ е в състояние да ги изпари окончателно. Петър ХАДЖИЙСКИ

НИКАКВО УНИНИЕ

Накак без настроение слязоха от влака на гара София баскетболистите на столичния „Локомотив“. Най-малко поради изморителното 16-часово пътуване от унгарския град Сексифехервар, повече и главно — поради резултата от играта се там предния ден първи мач от осминафиналите на турнира на носителите на национални купи, завършил 65:57 (35:29) за тамошния „Видеотон“. Не че локомотивки приемят загубата за фатална, но във всички случаи е неприятно да бъдеш победен, особено когато си се надявал на нещо повече.

Ала първата вест на родна земя бе от радостна по-радостна — в същия ден съотборничката им Маргарита Щърклова бе станала майка на син. И в спора около бъдещата спортна и клубна ориентация на малкия Мартинчо (решено бе, че началната му височина от 56 см е еднакво подходяща и за баскетболист — като майка си, и за волейболист — като бащата, национала от „Левски-Спартак“ Стоян Стоев) атмосферата съвсем се разведри. Пък и насрочената за сутринта тренировка, и връчението още на гарата „повиквателни“ за националния отбор на Ст. Иванова, Кр. и М. Георгиеви дабаха да се разбере, че няма нито време, нито място за униние. . .

Още повече, че реваншът чука на вратата и главно сега е да се излезе с чест от него. Реалните предпоставки за бара в крайния успех се коренят и в непотискация пасив от Унгария, и в оценката на противниците качества, направена от треньора Иван ГЕОРГИЕВ.

Посрещнап гостоприемно, настанен удобно и обкръжен с внимание, нашият отбор е участвувал преди мача в чествването на три ветеранки на „Видеотон“, за да срещне след това един състав с две националки: капитанката И. Хезегюш (12) и Л. Мишкович (10), които заедно с Махай (4), Бекьо (7) и Станкович (8) правят една хомогенна и опитна петорка. Все пак в хода на играта българките очертават превъзходството си в ръста, а и в техниката, и в тактическата дисциплина и това им позволява до 14-та мин. да бъдат напред — 20:18. Но тъкмо тогава почти едновременно три основни състезателки: Ст. Иванова, М. Георгиева и З. Колева — се прибират на скамейката, „увиснали“ с по 4 фала (някои от които — видени само от югославския съдия Брумен) и надвисва опасността от невъзвратима разлика в точките. За да удари обаче частта на Кр. Георгиева, която доказва, че и сам воинът е воин. Нейните попадения (29 т. в този мач!) поддържат дистанцията от 6-10 точки до повторното вкарване в боя на трите титулярки в последните 5 минути и после с общи усилия бива утвържан финалния натиск на унгарките.

ИЗИСКВА ЧЕСТ И СПОРТСМЕНСТВО

В зала „Славница“ всичко се вижда и чува и нека състезателите от отбора на „сините“ не се учудват, че дори последиците публична на „Левски-Спартак“ в течение на мача започва да поддържа противниковия отбор. Та как да симпатизираш един състав, в който непрекъснато се мърморят, сваткат зевни погледи размятат се остри реплики и жестове. . . Това вечно пренапрежение, което сякаш те самите си създават, е причина твърде често да се губят почти спечелени мачове. Разбира се, в състава има няколко стабилни състезатели, които би трябвало да станат носители на една нова атмосфера на търпимост на спортсменство, и тогава играта волейбол отново ще им носи радост, а не само нерв и някаква скованост, като че ли след всеки мач ги очаква бой с тояги. . .

Отборът на ЦСКА „Септемврийско знаме“, който ни спортизира с три поредни загуби — срещу „Перник“, „Септемврийска слава“ и „Славия“ сякаш се измъкна вече от тази пропаст, в която беше погледна. Понякога наистина е непотискация как може да се играе толкова вяло, когато на терена е излязъл фактически нашият национален отбор по волейбол — световен вицешампион.

Само срещу традиционния си конкурент „Левски-Спартак“ армейците пробегоха срещата на таква обор-

Срещу армейците отборът на „Славия“ игра и спечели с огромна подем. Сякаш на терена бяха не шест, а дванадесет играчи — впрочем това личи и от силката. . .

Снимка: Емил МАНДЖАРОВ

БЕЛЕЖКА НА ДЕЖУРНИЯ РЕДАКТОР

Приятно е да се слуша радиопрограмата „Хоризонт“. Приятно е да се слуша и някото музикално предаване в неделя вечер под рубриката „Избрахме — изберайте“. Но защо, как и откъде нахвърляйте на ум а водещия преграденето Събо Милев в един миг да измъкна действата на една песен, измъкнава от Паша Христова, противопоставяйки и на възможностите на българските спортисти. Едва ли на някой, който до не се рава на слеза на Паша Христова и на фалова, е степенява купата от нея мелодия е степенява купата от нея мелодия. Тези неща обаче е сравнението, че възгорските любители на спорта имат възможност да изживят такава радост, защото то не отговаря на истината. Българските спортисти, любители на спорта са се арвали невдърнаж на нагари не са от европейски, но и от световни олимпийски състезания. Само тази година нашите спортисти спечелиха 35 медала на световни и европейски първенства.

Те е необходимо да се изрежда всичко. Дори само световната слава и наградите, които спечелиха през тази година някити ни ори и майсторките на художествата гимнастика, са достатъчен аргумент за това, че и българските юности на спорта имат многократно поводи да изживят приятни и възвращащи от победи и награди.

В БЛАГОДУШНО НАСТРОЕНИЕ

„Луоляян Каястус“ от град Хамеенлинна с играта си създаде малко драматизъм единствено на един-двама позакъснили фотографи, които все пак не бяха разчели, че един мач за европейската купа на шампионите може да трае само 55 минути. Можеше да свърши и по-рано, но те просто помолеха нашите състезатели за още няколко прехвърляния през мрежата. . .

И трите гейма завършиха с по 15:6 и навярно никой не би се заел сериозно да прави изводи от показаното на терена. Финландците любезно, с един стопроцентов аматьорски дух посрещнаха ударите на противника и не се съкрушаваха дори и от комичните ситуации, в които изпадаха. Така например веднъж бяха сервисирани почти от средата на игрището — момчето просто се беше заблудило. После треньорът им вкара в игра един истински фински първо-

Една от осемнадесетте точки, постигнати от финландския шампион, долетял от Палечния север, където вече настъпва полумрачната нощ. . .

Снимка: Йордан СКРИНСКИ

сек със забележителна брада, дори и с очила и той простоя известно време в позата на фехтовач. Но за съжаление се превърта бързо до сервиса и когато очаквахме, че ще го изпълни сам си поиска спяна топката.

И нашите бяха настроени много благодушно и за да са в тон, решиха, че трябва да играят промаво като противника си. Пак повтарям — трудно е да ги виним в нещо, защото за Каров, Златанов, Симеонов, Трнев, Крайчев и Иванов в най-голяма степен и за влезлите след това

ти, че и в трите гейма гържяха противниците си винаги на почетно разстояние от себе си.

Срещу „Славия“ републиканските ни шампиони бяха наистина неунаваеми. Те просто бяха подтикнати от огромната енергия и възбуждение на противника си „Славистите“ са отбор, който тази година ще оспорва без съмнение шампионската титла. Но останаха дълбоко покрусени от едно съдийско решение, което в събота ги лиши от възможността да играят петти гейм в мача им с „Левски-Спартак“ и с това действително да се види кой е по-добрият отбор на терена. Излезега съдията Владо Дерменджиев не си дава достатъчно ясно сметка, че със своето недоглеждане в такъв решителен момент той просто праматизира съзнанието на цял отбор! Може би той никога не е бил състезател и не може да разбере какво означават тези мъжки съзвучия и колко дълбоко трябва да бъдат наранени спортистите и зрителите, за да реагират така спонтанно на неговата постъпка. Залата само в един миг заприлича на разнебен коштер. Не ставаше вече въпрос за привърженици на този или онзи отбор, а за потъмняването на елементарна справедливост, защото едва ли някой можеше сериозно да вземе заплата от Шаралиев топката за носена. А това именно присъжда да даде решаващото преимущество на противниците на „Славия“ за спечелената в четвъртия, последен гейм. Но независимо от грешката на съдията част от публиката, която прехвърля възприетите норми на приличие, заслужава да бъде упрекната. Има кой да търси сметка от съдията и навярно такава сметка ще му бъде потърсена.

Климент ВЕЛИЧКОВ

ПРЕД ТРУДНО ИЗПИТАНИЕ

От 18 до 26 декември т.г. в Букурещ ще се състои един от полуфиналите за европейско първенство по шахмат (мъже), в който имат право на участие съставите на Румъния, Швеция, Австрия и България. В двойни срещи по кръгова система те трябва да излячат само един представител за финала в Холандия през 1973 г.

Последното европейско първенство се състоя в Капфенберг (Австрия) през 1970 г. След като дълги години не успяхме да си пробием път до финала, първото ни участие във „форума на силните“ завърши с почетното шесто място – след СССР, Унгария, ГДР, Югославия, Чехословакия.

Разбира се, шесто място в Европа не изглежда лошо, но не отговаря на нашите претенции и реноме, извоювано на световните първенства. Тогава ясно пролича, че разликата в регламента в сравнение с олимпиадите (там отборите са съставени от по 4 състезатели и 2 резерви, а на европейското първенство „формулата“ е 8 плюс 2) е твърде съществена

за разволя на борбата и може да промени съотношението на силите. При големи състави много голямо значение има равностойността на отбора (точката, спечелена на първо или осмо място, е все една точка!), умението да се извлечат максимално големи резултати от по-слабите отбори, колективният дух. Изводите бяха направени, работи се по отстраняване на провалите недостигащи и особено по разширяване кръга от шахматисти с добра международна класа и опит, за да има пълноценни попълнения. Но това са проблеми, по които отново ще се мисли, ако бъдем финалисти.

Не случайно казваме „ако“. При определянето на полуфиналните групи за европейското първенство не се взема предвид само реалната сила на отборите, а по финансови съображения се прилага географски принцип. Така някои отбори имат лека задача, а други трябва да премерят сили с трудни противници. Най-голямата изненада тази година беше отпадането на носителите на бронзови медали – ГДР, поставени в една група с друг финалист – Дания. Те бяха елиминирани от третия силен отбор в този полуфинал (Полша).

В нашата група има два състава, които без съмнение ще разрешат помежду си спора за единственото място, даващо право за участие във финала – домакините и ние. Швеция и Австрия в последните години засилиха много своя международен живот, имат отделни добри майстори, но те могат само да разберат някои сметки; ще бъде истинска изнена-

да, ако се намесят в борбата за първото място.

Румъните са били вече финалисти, но на последното първенство (полуфинал в София) останаха трети след България и ГДР и отпаднаха. Сега те са заредени с огромна амбиция за реванш, подплатена в достатъчна степен с реално повишаване на майсторството. Достатъчно е да си припомним нашето съперничество рамо до рамо на олимпиадите; или балканиадата през тази година, когато разделихме с тях първото място (пред Югославия!), а в пряката среща след бурни перипетии завършихме наравно – 3 : 3. В дома си, по волята на един неизвестен как тежък жребий, съобщен на БФШ с писмо; румъните ще направят всичко възможно, за да получат „пътните билети“ за финала.

Без да всяваме излишна паника, трябва да ни е пределно ясно, че предстои много трудно изпитание с напълно равностойен съперник. Нашият състав е определен: гросмайстори Г. Тринков, М. Бобоцов, Н. Пърдевски, межд. майстори инж. Ив. Радулов, Л. Попов, Н. Спирidonov, г-р Н. Минев, майстори П. Пеев, Л. Спасов, г-р Н. Радев, резерва Е. Ерменков (състезателите са наредени по международни звания).

Ние имаме всички възможности да преодолеем това трудно препятствие. Спокойствието, високият дух и увереността в силите могат и трябва да ни направят победители!

Д-р Николай МИНЕВ
международен майстор

7 ДНИ СПОРТ

ФУТБОЛ: „А“ РФГ - XV кръг

Славия - Морек	
В София:	11 8 2 1 24-6
В Ст. Димитров:	11 3 4 4 14-14

ЖСК - Спартак - Локомотив (Сф)	
Във Варна:	12 6 4 2 19-14
В София:	11 1 3 7 6-31

Локомотив (Пг) - Ботев	
В Пловдив:	8 4 3 1 9-6
Във Враца:	8 1 1 6 8-20

Етър - Бероев	
Във В. Търново:	1 1 0 0 3-0
В Ст. Загора:	1 0 0 1 1-2

Спартак - Акаремик	
В Плевен:	7 2 5 1 13-7
В София:	7 0 3 4 5-18

Пунев - ЦСКА - Септ. м.	
В Русе:	15 2 3 10 10-30
В София:	14 0 0 14 8-52

Левски - Спартак - Чарофен-Орл.	
В София:	1 1 0 0 3-2
В Габрово:	1 1 0 0 2-0

Левски - Труд
В Ямбол:
В Пловдив:
Черно море - Чарофен-Орл.
Във Варна:
В Бургас:
ЗАБЕЛЕЖКА: Данните са за отборите „А“ РФГ.

СЕВЕРНА „Б“ РФГ - XVII кръг
Кърпачев (6 4 6 22-21), Дунав - Славия (1 2 5 12-9), Локомотив Пг - ЖСК (5-4), Вдин - Локомотив ГО (7 4 9 20-12), Локомотив Мз - Раковско (3 1 2 12-7), Акаремик (1 2 4 6-14), Септемврийски (2 0 2 5-6), Добруджа - Металург (11-14), Горубо - Яворов (2 1 1 7-2), Ботев Търново (не си играли)

ЮЖНА „Б“ РФГ - XVII кръг
Славия (4 2 6 13-20), Перник - Морек (0 2 2-4), Граничар - Миньор (не си играли), Канев - Димитровград (8 4 4 21-13), Струмица - Велбъжд (1 0 1 2-3), Локомотив Пг - Акаремик (3 4 1 8-8), Арда - Марица (11-14), Горубо - Яворов (2 1 1 7-2), Ботев Търново (не си играли)

ВОЛЕЙБОЛ: Републикански първенство мъже - на 12 - Локотив (Пг) - Славия - Арда, Асено - на 11 - Акаремик Пр. Левски - Спартак, на 12 - Акаремик Сф - Морек, Спартак - Акаремик Пг, на 11 - Ботев, Ботев, Левски-Спартак - Яворов, Перник Сф - Арда, Левски-Славия

БАСКЕТБОЛ: 1/8 финали от европейското първенство мъже - на 12 - Локотив (Пг) - Славия - Арда, Асено - на 11 - Акаремик (Сф) - Левски - Спартак; купа на носителите на титлата - на 9 в Атина - АЕК - Левски, купа на носителите на титлата - на 9 в София - Локотив (Пг) - Славия (Бургас).

Републикански първености мъже - Балкан - Славия, ВФБ - Акаремик (Сф) - ВМБН, ЦСКА - Спартак, Черно море, Локомотив - Левски

СТАРТ

ЗАБАВНИ МИНУТИ

Свири отвратително, но бляга отлично

Без гуми

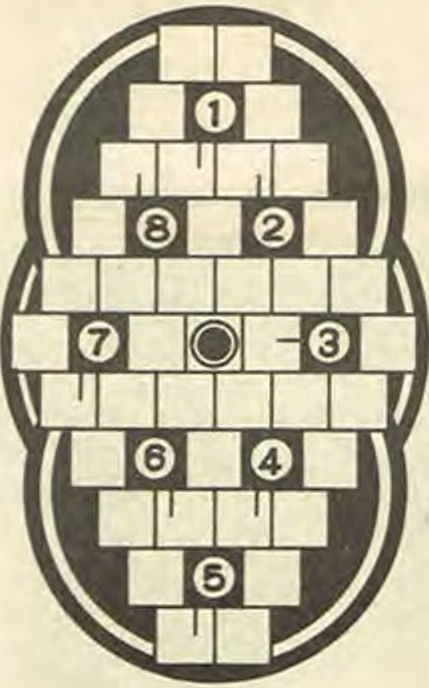
Отговори на кръстословицата от брой 26

- ВОДОРАВНО: 6. „Васил Левски“, 9. Коза, 10. Корн, 11. Маратон, 12. Доск, 14. Шули, 15. Сеп, 17. Атака, 18. Нерач, 20. Лам, 23. ФИША, 26. Ала, 27. Токарев, 28. Етап, 30. Яхта, 31. Петър (Попангелов), 32. Онея.
- ОТВЕСНО: 1. Вава, 2. Жилмар, 3. Паула, 4. Иванов, 5. Спок, 7. Кочин, 8. Криво, 13. Котка, 14. Шпага, 15. Сал, 16. Тил, 19. Циста, 21. Авантаж, 22. Тахта, 24. Коунас, 25. Петров (Руси), 29. Пеле, 30. Янв (Круж).

Кръгословица

От обозначеното място по посока на часовниковата стрелка: 1. Преподавател, 2. Уред за игра на тенис, 3. Спортно състезание с дотки, 4. Вид японска борба, 5. Футболост от „Дунав“, 6. Шахматен ход, 7. Известна наша гимнастичка, 8. Известен съветски циник, бивш световен шампион.

Съставил: Асен ГРИГОРОВ

ХУДОЖЕСТВЕНО ПЛУВАНЕ

Художественото, или както в някои страни го наричат синхронно, плуване е официален спорт, признат в повече от двадесет страни на света. То се състои от многобройни статични, динамични и групови фигури, изпълнявани във вода. Съчетанията се придружават от музикален съпровод и изискват от участниците специална плувна подготовка, умение да владеят съвършено своите тела, да имат гимнастическа и хореографска подготовка.

Интересна е историята на художественото плуване. Неговото начало се губи далече във вековете. От съществуватите източници се вижда, че още древните римляни са имали празници на водата. Участващите в тях трябва да не само добре да плуват, но и да изобразяват митически герои.

През 1920-1930 г. голямо разпространение получила така наречената фигурна маршировка във вода. Група спортистки под съпровод на музика плували една след друга в изряден строй, след което се претворили в образувателни живи фигури във водата.

Първите официални състезания се състояли в САЩ през 1945 г., когато синхронното плуване било включено в женското първенство на страната. От 1947 г. състезания започват да се организират и в европейските страни, отначало в Холандия, а после в Англия и Франция. Първата международна среща на „младите граци“ се е състояла през 1958 г. в Холандия. Фактически това било неофициално европейско първенство, в което участвували 38 спортистки от 10 страни. Тази среща на водните фигуристки поставила началото на масовото

развитие на художественото плуване в Европа.

Всички фигури в художественото плуване са разпределени на пет групи и тяхното овладяване изисква от състезателките дълги години работа. В първата група се обединяват двадесет фигури, за изпълнението на които спортистката прави движения, целта изправането на единия или двата крака над водата. В следващите четирите групи попадат все по-трудни фигури, които се извършват в движение – на повърхността и под водата, с главата или краката напред. От 1960 г. всички състезания се устройват по международни правила, утвърдени от ФИНА. Участието на фигуристки се дели на лично, по двойки и групово. В груповите съчетания могат да участвуват от 4 до 8 спортистки. Състезанията започват със задължителна програма, след която следват свободните съчетания. Майсторството на спортистките се оценява от няколко съдии по десетобалната система. Най-високата и най-ниската оценка не се вземат под внимание. Останалите се събират и тяхното средно аритметично се умножава по коефициента за трудност на всяка фигура, която варира от 1,1 до 2,3. Свободната програма започва с танцуващи, гимнастически или мимически движения от участничките извън басейна в продължение на 20 секунди, след което останалата част се изпълнява във водата. Красотата на художественото плуване се засилва още повече и от светлинните ефекти, които се използват по време на изпълнението. Те се постигат, като от дъното на басейна блещат десетки разноцветни прожектори...

крлата 25 м и перка, дълга 3 метра. Самолетът ще развива скорост 18 км в час, ще лети на височина минимум 3,80 м. Кабината е за един човек, който с помощта на педали ще привежда витлото в движение. За строежа на апарата е употребено балсово дърво, което е по-леко от корка, и дуралуминий за покриване на крилата. Създателите на мусколета са сигурни, че апаратът ще бъде в състояние да прелети най-малко една английска миля (1609,81) на височина над 3,5 м. Те се надяват с това да спечелят наградата на англичанина Кремер и вестник „Дейли Мейл“ от 10 000 лири стерлинги.

Към тази награда се стремят и мнозина други и както виждате на втора и трета снимка – не им липсва смелост и фантазия...

МУСКОЛЕТ?!

Двама полски конструктори аматьори от Катовице, Ян Кьониг и Леон Полнак, строят „мусколет“ или по-точно вид самолет, който ще се движи със силата на човешките мускули (ср. № 1). Това ще бъде най-лекият летателен апарат в света и ще тежи само 35 кг – толкова, колкото само едното колело на обикновен самолет. Мусколетът на полските конструктори ще има форма и големина на нормален самолет. Дължина 8 метра, разпереност на

Победителят

Хлапетата от обидните улици бяха просто по хюка. Те живеяха в орбитата на стадиона. Огромният стадион се издигваше над тях като скала сред морета от покриви. Вечер той озаряваше небесата с пламтежа на прожекторите си. Наворняваше улиците с многоцветни тълпи. Задръстваше ги с автомобили. И хлапетата пощуряваха.

На 12 години Альоша беше като всички останали: ходеше на училище, отлеждаше голфи на балкона, без грешка се вмъкваше в стадиона, го беше шайбата по двора и беше влюбен в прочутия хокеист Едик Дузанов. С една дума, беше обикновено момче до деня, в който една щастлива случайност... Впрочем нека разкажем всичко поред.

И тъй в задния двор имаше пързалка. Върху това парче лед ежесдневно кипеше сражение. Тук имаше динамовци и арменци, чехи и канадци, знаменитости и неурядници. Всеки си присвои някое гръбко име. Альоша мечтаеше да се нарича Дузанов, но поклонниците на великия Едик бяха прекалено много и никой не искаше да отстъпи тази чест другиму. Генка и Толя Селезньови бяха братя Уорвик, а Женка Лобов, ако запне с ребели криви крака и груб глас, бе прославеният швед Тумба. Той нарушаваше винаги правилата и се ръчеше като слон. Изрече с него обикновено завършваха с бой.

В дните на големи мачове междуособиците секваха. Сложната процедура за промъкване в стадиона без билет изискваше дружни и съгласувани действия.

О, тези вечери на големите мачове! Тези пламтящи прожектори над черната кацара на стадиона! Това празнично, нервено, неутолимо нетърпение!

Този досег с великия живот на мъжете! Двата отбора, зелени и оранжеви, се строяха на блестящия лед. Съдията, в тесни черни панталони, строен и неестествен - като човек от някакъв друг свят, - отбиеше към центъра с високо възгласа ръка. Хвърляше шайбата с излично движение и отскачаше в страни. Започваше играта. Тропояха стикове. Ледът свистеше. Стремително и неуловимо се въртеше оранжево-зелената въртележка върху ослепителния бял правоъгълник. Над този претряпач екран в отбляци от цигарен дим омагьосано дишаха трибуните. Там, някъде долу, стоеше Альоша. Измръщеше със затаен гръб зрачаният мъж с номер 7 на зеления пълонер.

Това беше Дузанов. Привиден, тежък, едър. Рижката му коса пламтеше като факел. Израстваше винаги без шлем. Излеждаше като някакъв невъзмутим ментай сред всеобщата бъркотия. Не бе вкарал още нито една шайба. Спокойствието му дразнеше - а от него се чакаха подвизи, чакаха се незабавно...

Е-дук! Е-дук! Е-дук! - окуражаваха го хората.

- Изхвърлете го!
- Балерина! - реваха дружи.

Хляпи очи го гледаха с неустойчиво възмущение. А той се пазяше с нежелание и като че ли дразнеше трибуните.

И изведнъж - неуловимо движение, някакво чудо, което никой не успя да разбере. С възшепна лекота Дузанов се плъзна между двата зрача и с мощен бляс се втурна към вратата. Някакъв защитник падна в краката му. Той го прескочи. Втори, съннат на четири, блясаше по петите му. Но можеше ли никой в света да се мери с него в пробява!

Излезе сам срещу вратаря. „Оранжевият“, огромен и безпомощен, като купа сено, замря в клетката си. После направи конвулсивно движение срещу него. И в същия миг зад вратата светна червеният сигнал.

Всичко стана за три секунди. Лукуващи болва, свирене, аплодисменти и тропот на хиляди нозе по дървените скамейки. Дузанов се плъзнаше към центъра, владейки стика си. Трибуните бушуваха, бяха получили очакването, но това само бе разпалило апетитите. Още, още...

Втория гол Дузанов вкара по своя привичен начин - с голяма скорост проби заслана на браничелите, сви зад вратата и с къс кинжален удар заби шайбата. След това имаше други голове.

А в третата част най-сетне се случи онова, за което всички хлапета си избираха места на долните редове. След рязък удар шайбата напусна игрището и падна в прясна. Съдията веднага взе друга, играта продължи. Но към прясната отблякваше се устремиха момчетиците. Те тичаха, затъпвайки в снега, лапача, дърпаха се за краката. Някой стигна пръв и започна да рови. Върху него се стовариха останалите. В средата на мъллото като мечка стоеше Тумба. На врата му висяха разни дребосъци, но забвенията черна плочка беше стисната между зъбите му. Събориха го, но той успя да хвърли шайбата на Альоша. Стиснал я в мократа си ръка, той стигна до мястото си, след него ротичаха останалите. Последен пристигна Тумба - копчетата на палтото му липсваха. Альоша гледаше ребелите му зачервени ръце, от които излизаше пара, и с тайно уважение си мислеше: „Все пак добре, че Тумба е от нашия двор. С него няма да пропаднеш!“

Играта завърши късно. Премръзналите, измъчени деца стояха сред тълпата, очаквайки автобуса с победителите, после тичаха след него. За миг като видение се издигна Дузанов - с кожена шапка и много красиво палто с цвят на шоколадов сладур. Той гледаше право пред себе си със суров героически поглед.

Прожекторите на високите кули угаснаха. Към тролците, метрото, автобусите бяха хо-

ра. Тичаше и Альоша, размахвайки вкочанявали ръце. Знаеше, че в къщи го чака пернах, тресеше го от студ, от преживяното възмущение, от страх, но сърцето му лудуваше.

Веднъж, връщайки се от училище, Альоша се втурна в двора и замря. На входа стоеше човек с кожена шапка и късо палто с шоколадово-сладурен цвят.

- Приятел, къде е 32-и апартамент?
Альоша гледаше познатото от стотици фотографии лице. Отблизо великият човек не излеждаше така гъмаден. Беше с обикновен ръст, много млад, строен. И отгоре на всичко смучеше бонбон.

- Тука... - каза Альоша и се огледа безпомощно: дворот бе свършено пуст.
Влязоха заедно в асансьора. Альоша стоеше, свел глава, и не смееше да вдигне очи. Сърцето му щеше да се пръсне. Мълчаливо стигнаха до етажа и заедно излязоха на площадката.

- И ти ли догук? - попита Дузанов.
- Не, отсреща - прошепна Альоша.
Разбира се, за никакъв побед не можеше да става и дума. Альоша изнесе на стълбището ските си и започна да ги смазва. Маза ги около час. Най-сетне отсреща излезе Мал Сорокина с кърдравото си кожено палто и малка шапчица, а след нея - Дузанов. Мал беше слаба и висока, с черни коси, зелени очи и остър глас. Когато се смееше в къщи, чуваше се отсреща. Учеше в някакъв институт, но Альоша я наричаше все така, Майка, и я имаше за момиченце, защото до миналата година учеха в едно училище. А сега Дузанов я държеше под ръка като някаква артистка. Той и разказваше нещо, а Майка се смееше.

Вечерта Альоша съобщил поразителната новина на приятелите. Никой не му повярвал. Самият Дузанов, ед тъй на, на дойде при Майка Сорокина?! Хайде ще! Главности! Първо на първо, той има собствена кола и не ходи пеш, каза един. Второ, той живее на улица „Горки“ - Третя каза, че изобщо не живее на „Горки“, а на

Илюстрация от Николай БУЖКОВ

„Сокол“. Между познавачите се разгоря бесен спор, посипаха се взаимни оскърбления и работата завърши със сбиване. Новината се потвърди едва след три дни: посред блз ден, пред очите на всички, Дузанов и Майка излязоха от къщата и взеха такси. След това Альоша ги виждаше често, мъчеше го и любовитство, и ревност, и стеснение, и uznetyavayushcheto съзнание за собственото му нищожество. Това бяха очевидно първите мъки на несполелената любов.

Когато Альоша идваше на пързалката, момчетата го затрупваха с въпроси. Той отговаряше солидно:

- Видях ги, разбира се. Снощи. Точно бях до аптеката. Връщам се - а те на входа, целуват се.
Това не интересуваше никого.
- Кога израл чехите?
- Какъв състав ще излезе?
Тук вече бе нужна малко фантазия:
- Дузана каза, че ще ги бием. А съставът, значи, ще е примерно такъв...

Само Тумба не можеше да прости на Альоша тази неочаквана популярност. По време на игрите той го преследваше със злобно упорство, спъваше го, опитваше се да го улови като играч. Блъсне го, спъне го - а се и подизраба:

- Силовата борба, братче. Ако не ти държат краката, не се пъхай на пързалката.
Веднъж близо до лека се появи Дузанов. Альоша го забеляза пръв и отдалеч завика:

- Чичо Едик, обяснете ми... Той казва, че можеш да се блъскаш, както си искаш. Така, вика, израл канадците.

- Кой казва така? - попита Дузанов.
- Ами той, Женка!
Тумба се наду и вика свадливо:
- Аз не казвам така! Аз вобще казвам!
- Чакай, не викай - каза Дузанов. - Видях те как играеш. Главното е, че се пързалаш лошо. Си-

ловата борба сега ще ти я обясни. А ти - обърна се той към Альоша - изтичай до петия етаж и кажи, че чакам на двора...

Вратата отвори Майка. Беше по халат, небъчсана, отбъчеше нещо.

- Обличай се бързо! Дузана те чака на двора! - изстреля Альоша.
- Какво? - важно попита Майка и се изчерви.
- Кой?

- Дузанов! Чака на двора!
- Нищо няма да му стане. Нека почака!
В антрето се подари майка и я попита недоволно кой е дошъл.

- Альошка - каза Майка. - Изпратил го е Едик, чакал на двора.
- Какъв Едик? А... онзи, рижият, спортистът? И за какво е цялата гандания?

Альоша вътрешно се възмути (да наричат великия Едик „онзи рижия“), но не се издаде. Той отдавна бе привикнал, че жените нищо не разбират от спорт, и се отнасяше към това философски. Изскочи припряно в синия от зрача двор.

На пързалката цареше необикновено възторжена бъркотия: Дузанов със стик в ръка играеше сред децата! И забравил всичко, Альоша се втурна към тях.

След това Дузанов за дълго изчезна. Майка хореше нагнено и не поздравяваше. Тя и преди се мислеше кой знае за какво, но сега в нейната нагненост прозираше нещо пресилено, някаква тайна слабост. И Альоша не се решаваше да я попита за Дузана. Досега си се, че са се скарали.

В края на февруари в Москва пристигнаха шведите. Трйбваше да израл с отбора на Дузанов - за това с огромни букви крещяха афишите по целия град. И точно тогава стана празничното събитие, ранило смъртно всички околни хлапета. Администрацията на стадиона откри дупката в оградата - и за десет минути всичко бе свършено. Това злодейство стана точно преди мача с шведите.

Вечерта на вратата се дъбна. Беше Дузанов.

- Здравей, Лени. Излез за минута - повика той с пръст Альоша. „Дори е забравил как се казвам“ - горчиво си помисли той. Слязоха на долния етаж и застанаха до прозореца.

- За последен път те моля - прошепна Дузанов и сложи ръка на рамото му. - Или до Мая и я кажи да дойде след мача непременно при павилиона. Кажи и: непременно! Разбираш ли?

Дузанов бе особен, неспокоен, не приличаше на себе си. Альоша искаше да оттича веднага, да го успокои. Но неволно от устата му излязоха думите:

- А билет за утре ще ми дадете ли?
Дузанов извади от джоба си бяло листче.
- Ето ти пропуск. Ще те чакам на двора.

Майка я нямаше. Казаха му, че учи при приятелка, на № 14. Той изтича там. В тълпата стая, осветена от малка лампа със зелен абажур, свиреше радио. Няколко момчета и момичета танцуваха. Майка го забеляза, излезе в коридора, а след нея се измъкна и момчето, с което танцуваше.

Альоша разказа бързо историята за павилиона и се обърна да си ходи, но Майка изведнъж каза:

- Няма да дойда. Той знае защо.
- Няма да дойде - каза младежът и я притесни леко. Тя се приближи до него, усмихвайки се прегателски и безсрамно, сякаш никога не бе сдъла с Дузанов на пейката в градината, никога не бе се целувала с него в студения вход...
- Утре е срещата с шведите - каза Альоша тихо. - Там има шестима от националния отбор...

- Ще прочетем във вестниците - каза младежът и отведе Майка в стаята.

Альоша излезе на стълбата. Сърцето му бе изпълнено със състрадание. Мислеше за утрешния мач, за нещастния велик Едик и за жените - непонятни и капризни, които само не могат какво искат.

- Е? - запита Дузанов, изслушвайки в тъмнината.

- Ще дойде - отвърна Альоша.
- Благодаря ти, приятел! - Дузанов стисна здраво ръката му, затича се към вратата и даже се плъзна няколко пъти по замедената пътека.

Альоша гледаше погресен как тича щастливият измамен човек. Никога в живота си досега той не бе лъгал.

Шведите в своите разирани жълто-черни блузи приличаха на оси. Те яростно бранеха влезното си - малката къщичка, където се миташе огромен вратар с невъзмутимо шведско лице. Какво само не правеше той! Трибуните ръкопляскаха на безстрашието му. Но шайбата все по-често се оказваше над зърба му. Нашите бяха в червено и излеждаше, че червените си рба вътти повече на земя.

Великият Едик надуши себе си. Беше неувявяем. Нито секунда покои, нито палеи от обикновената му бавност. Той хвърляше доизметаната си в шведската зона и саг бе през везици, и жалеше себе си, успяваше навескико, и се ужасяше като избързан танкър. И само един човек на стадиона знаеше къде-къде бърза той...

Шведите загубиха. Вдигнаха стикове, покривиха бодро, после двата отбора се срещнаха на средата, отникъде изскочиха фоторепортери. Альоша се промъкваше към изхода. Нароят вече смташе от трибуните. В тесния проход се събра тълпа. Отблякваше се чуваша радостни пруръзвали масове. И скоро стадионът опустя.

Альоша страхливо приближи до павилиона, отиданна затворен и тъмен в този късен час. Забелята отдалек Дузанов. Наблюдава го няколко минути, в душата му се бореха на лодушно желание да избяга и възхищение и жалост към Дузана. Разбра, че за нищо на света няма да каже истината. Но не можеше и да си тръгне...

А после се появи Майка. Тя идваше право към павилиона, токетата ѝ припряно и звънко тропяха в аразовития въздух. Дузанов тръгна към нея. Вървеше без да бърза, като че в полвата и нямаше нищо особено.

Срещнаха се насред двора. Той я хвана под ръка и те пръгнаха.

Альоша също се помъкна към изхода. Вървеше бавно по пустия асфалтов двор. И изведнъж се почувствува така уморен, така съсипан от възмущение и така успокоен, като че с шведите бе играл той.

Пребеге: Вили МАШЕР

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА «СТАРТ»!

«СТАРТ» - годишен абонамент - 13 лв.

«СТАРТ» - за шест месеца - 6,50 лв.

«СТАРТ» - за три месеца - 3,25 лв.

«СТАРТ» - краен срок за абониране 10.XII

екран

1 В Токио бе организирана изложба на спортен инвентар, където върху малък плац от изкуствена материя бяха демонстрирани качествата на рекламираната скиорска екипировка. (Л'Жапан прес - БТА)

2 Момент от демонстративен мач между женски футболни отбори в Англия.

3 По пясъчно трасе в околностите на американския град Лас Вегас се състоя „най-лудешкото автомобилно състезание в света“, как-

то го нарича западногерманското списание „Квик“. От стартиралите 200 коли със специална конструкция финишираха само 21. Победители станаха съпрузите Джонсън, които изминаха 320 км за 12 часа и 19 минути. („Квик“ - АПН)

4 В Мексико датският колоездач Оле Ритер постави нов световен рекорд на 100 км по писта - 2.14.02,51 часа. (Телефото "ОПИ - БТА)

5 Две от прическите, които ще бъдат на мо-

да по време на олимпиадата в Мюнхен. Върху малките шапчици, имитиращи изкуствен кок, са монтирани официалните символи на олимпийските спортове. (Киистоун - БТА)

6 Когато тренират удари във вратата, хандбалистите от западногерманския клуб „Хамбургер ШФ“ поставят в рамката и това конструирано по специален начин чучело. Така те имат чувството, че срещу тях е застанал истински вратар, а истинският вратар не „загрява“ излишно ръцете си...

Старт

ЗА
ВАШИЯ АЛБУМ

ДИНАМО
КИЕВ

«ДИНАМО» (КИЕВ)

ОСНОВАН ПРЕЗ 1928 Г., НО ОСОБЕНА ПОПУЛЯРНОСТ И СВЕТОВНА ИЗВЕСТНОСТ ДОБИВА ПРЕЗ ПОСЛЕДНОТО ДЕСЕТИЛИТИЕ, КОГАТО ПОСТИГА НАЙ-ГОЛЕМИТЕ СИ УСПЕХИ. ПЕТ ПЪТИ ШАМПИОН НА СССР (ПРЕЗ 1961, 1966, 1967, 1968 И 1971 Г.) И ЧЕТИРИ ПЪТИ НОСИТЕЛ НА КУПАТА НА СТРАНАТА (1954, 1964, 1966 И 1969 Г.). КЛУБНИ ЦВЕТОВЕ - СИНЬО И БЯЛО.

СЪСТАВ (ОТ ЛЯВО НА ДЯСНО): НА ДОЛНИЯ РЕД - МАТВИЕНКО, ХМЕЛНИЦКИ, ВЕРЕМЕЕВ, РЕШКО, ТРОШКИН И БОГОВИК; НА ВТОРИЯ РЕД - МЕДВИД, ПУЗАЧ, МУНТЯН И ДОЩЕНКО; НА ТРЕТИЯ РЕД - КОЛОТОВ, ЖУРАВСКИ, РУДАКОВ И БИШОВЕЦ; НА ГОРНИЯ РЕД - М. КОМАН (ТРЕНЬОР), АЛ. СЕВИДОВ (СТАРШИ ТРЕНЬОР), В. ТЕРЕНТИЕВ (НАЧАЛНИК НА ОТБОРА) И СОСНИХИН.